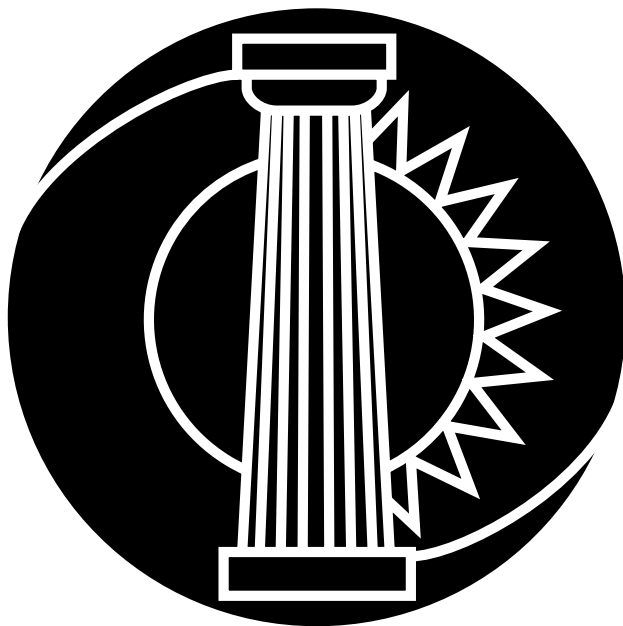

Medalla i Placa

PRESIDENT MACIÀ

2003

Francesc Macià i Llussà

(1859-1933)

Primer President i restaurador de la Generalitat moderna (1931-1933). Dirigent d'ERC, després d'una gran victòria electoral en les eleccions municipals del 14 d'abril de 1931, proclamà la República Catalana des del Palau de la Generalitat a Barcelona. Tres dies més tard, com a conseqüència de les negociacions amb alguns representants del Govern de Madrid, s'acordà que la nova institució d'autogovern rebés el nom de Generalitat de Catalunya. Governant que va gaudir d'una enorme popularitat, Francesc Macià i Llussà morí en l'exercici del càrrec de president de la Generalitat, el dia de Nadal de 1933.

Generalitat de Catalunya

Concessió de la

Medalla i Placa

PRESIDENT MACIÀ

2003

Pròleg

L'adscripció col·lectiva del nostre poble a la identitat catalana es fonamenta en dos pilars: el primer és la cultura de l'esforç i del treball, que es caracteritza per la creativitat i per confiar abans de res en tot allò que som capaços de fer per nosaltres mateixos. L'altre pilar de la nostra identitat radica en l'obertura dels nostres horitzons, en la projecció cap a l'exterior i en la vocació d'aprendre i d'enriquir-nos amb els corrents i els sediments que provenen de fora.

La Medalla i la Placa Francesc Macià van ser restablertes fa 22 anys per honorar persones i entitats que s'haguessin distingit pel seu esforç i la seva dedicació des de la seva activitat laboral i professional. Caient en la temptació de fer una mica d'història, he de dir que, des de la meva condició de president de Catalunya, en la major part d'edicions he pogut lliurar personalment aquests guardons. He tingut, per tant, l'oportunitat d'estudiar de prop els homes i les dones que han despertat admiració no pas per la seva popularitat, sinó pel seu treball. És per això que, personalment, vull fer balanç del contingut humà que ha protagonitzat aquests guardons d'ençà de la seva primera edició, el 1982.

Què era Catalunya, l'any 1982? Qui érem? Què teníem? Érem un país encara amb massa esquemes de la primera Revolució Industrial, que estava canviant, transformant-se, lògicament, però d'una manera encara molt limitada. Érem un país proteccionista, ple de pors. Amb poc hàbit d'anar pel món, amb poca experiència internacional. Els sous eren encara massa baixos. Teníem una pila d'empreses amenaçades, la mentalitat empresarial no era encara ben bé la que necessitàvem. Ens amenaçava un greu desequilibri territorial. Des de la Generalitat, tot just acabàvem d'establir les delegacions territorials. L'Estatut era sotmès a una pressió a la baixa amb la LOAPA, i la democràcia sobrevivia de feia un any a un cop militar.

Amb la Medalla i la Placa President Macià, el Govern de Catalunya homenatja, individualment o col·lectiva, uns homes i dones que han demostrat un potencial humà excepcional, una capacitat de treball i un gran esperit de servei. Ells han portat aquella Catalunya inexperta i reclosa fins on som ara, a la Catalunya del s. XXI. Cap Govern, sense l'aportació d'homes i dones d'aquesta vàlua i tenacitat, no hauria pogut portar, ell sol, el país cap endavant de la manera en què s'ha aconseguit. Des dels seus orígens, que són diversos, des de la seva condició i les seves vocacions, des de les seves experiències, tots i cadascun han fet una contribució important, amb el seu esforç reeixit, a la construcció del nostre país.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'J. Pujol', with a long horizontal stroke extending to the right.

Jordi Pujol

President de la Generalitat de Catalunya

Presentació

Els presento la publicació de la concessió de la Medalla i de la Placa President Macià, en la qual el Govern de la Generalitat deixa constància de la relació de persones i entitats que han estat guardonades l'any 2003. També s'hi fa constar una breu ressenya de les trajectòries vitals i professionals de cadascun dels homenatjats, que s'han bolcat amb una empena excepcional en el món del treball.

Com a conseller, però també com a ciutadà, m'omple de satisfacció constatar el caràcter exemplar que manifesten les trajectòries dels premiats d'enguany. Perquè sovint des de les més complexes circumstàncies, han sabut aprofitar les oportunitats que la vida els ha plantejat. Han sabut canalitzar amb encert la seva iniciativa, les seves idees i els seus esforços. Han sabut, en darrer terme, superar-se a nivell personal i també col·lectiu. Finalment, han contribuït singularment a la situació de modernitat, prosperitat i benestar de la qual Catalunya gaudeix ara mateix.

De ben segur que no ha estat fàcil. De ben segur que no retratem prou ni les incerteses, ni els condicionants històrics o familiars, ni els instants de desànim que han topat contra les seves fèrries voluntats. Una cosa queda clara, però: els guardonats s'han destacat com a defensors excepcionals del valor que té el treball per si mateix. És això el que els ha fet excel·lir, d'una o altra manera, en tots els casos. Rebin, per tant, el nostre públic homenatge cadascun d'aquestes dones i homes, empreses i entitats que, des de la seva activitat, han estat capaços d'enaltir el concepte de treball com a valor capital de la nostra societat. Gràcies a tots ells.

Antoni Fernández Teixidó

Conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Departament Adjunt a la Presidència

Decret 496/1981

de 18 de desembre, creant la Medalla i la Placa President Macià.

La Generalitat de Catalunya, en data 10 de maig de 1938, havia promulgat un Decret del Departament de Treball pel qual es creaven la Placa i la Medalla President Macià per recompensar mèrits laborals, sigui a empreses, sigui a treballadors individuals.

Avui, la Generalitat considera indispensable la creació d'anàlogues distincions que, en el que calgui i escaigui, siguin una rehabilitació de les instituïdes en el 1938 i que compleixin la finalitat de premiar els qui, al llarg d'una vida o una dilatada etapa de treball, han contribuït amb llur esforç i exemple a mantenir i impulsar d'una manera rellevant l'activitat econòmica del nostre país;

Per tot això, a proposta del Conseller Adjunt a la Presidència i d'acord amb el Consell Executiu,

DECRETO:

Article primer.- Es crea la Medalla President Macià per recompensar els treballadors i empresaris que s'hagin distingit per la dedicació, constància i esperit d'iniciativa, en llur actuació laboral.

Article segon.- Es crea la Placa President Macià per recompensar les empreses que s'hagin distingit per les millores i iniciatives de progrés adoptades en l'ordre laboral.

S'entendrà que la distinció es concedeix a la totalitat dels integrants de l'empresa.

Article tercer.- La concessió d'ambdues condecoracions serà feta per Decret a proposta d'un Conseller i per acord del Consell Executiu.

Article quart.- Les susdites condecoracions seran executades en bronze i la Medalla tindrà una miniatura. Els dissenys corresponents figuren a l'annex.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

Única.- Aquelles persones naturals o jurídiques que, a partir del 10 de maig de 1938, haguessin estat premiades amb les condecoracions d'igual denominació que les que ara són creades i no haguessin rebut materialment al seu dia les susdites distincions, tindran dret a rebre les que ara es creen. En el cas que els afavorits haguessin traspasat, llurs hereus, prèvia l'adequada justificació de llur qualitat, podran reivindicar el lliurament de la corresponent Medalla.

DISPOSICIONS FINALS

Primera.- Es faculta al Conseller Adjunt de la Presidència per desplegar el Decret present dictant les normes reglamentàries per a la concessió de les condecoracions esmentades.

Segona.- Aquest decret entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat.

Barcelona, 18 de desembre de 1981.

JORDI PUJOL

President de la Generalitat de Catalunya

Miquel Coll i Alentorn

Conseller Adjunt a la Presidència

Departament de Treball

Decret 10/1991

de 7 de gener, pel qual es modifica el Decret 496/1981, de 18 de desembre, de creació de la Medalla i la Placa President Macià

Pel decret 496/1981, de 18 de desembre, es va crear la Medalla i la Placa President Macià, amb la finalitat de guardonar els treballadors, els empresaris i les empreses que s'hagin distingits per la seva dedicació, constància i iniciativa en l'actuació laboral.

Atès que pel Decret 159/1984, de 19 de juny, es va suprimir el Departament Adjunt a la Presidència, es fa necessari modificar el Decret 496/1981, de creació de la Medalla i la Placa President Macià en totes les referències d'aquest al conseller adjunt a la Presidència.

Atès que amb aquests guardonats es distingeix els treballadors, els empresaris i les empreses que s'han destacat per la seva activitat en el món del treball, la reglamentació de la concessió de la Medalla i la Placa President Macià correspon al Departament de Treball.

Vist el que estableix la Llei 13/1989, de 14 desembre, d'organització, procediment i règim jurídic a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, a proposta del conseller de Treball i d'acord amb el Consell Executiu.

DECRETO:

Article únic: - Es modifiquen l'article 3 i la disposició final 1 del Decret 496/1981, de 18 de desembre, que queden redactats de la manera següent:

Article 3. – La concessió d'ambdues condecoracions serà feta per Decret a proposta del president o d'un conseller, amb l'acord previ del Consell Executiu.

Disposició final. – 1. Es faculta el conseller de Treball per desplegar el Decret present dictant normes reglamentàries per a la concessió de les condecoracions esmentades.

DISPOSICIÓ FINAL

Aquest Decret entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

Barcelona, 7 de gener de 1991.

JORDI PUJOL

President de la Generalitat de Catalunya

IGNASI FARRERES I BOCHACA

Conseller de Treball

Ordre

de 12 d'abril de 1991, per la qual s'estableixen els requisits legals per a la concessió de la Medalla i la Placa President Macià

Atès el que disposa el Decret 496/1981, de 18 de desembre, de creació de la Medalla i la Placa President Macià, modificat pel Decret 10/1991, de 7 de gener, i en exercici del que preveu la disposició final 1;

Amb l'objecte de desconcentrar competències concretes i aprovar l'Administració als administrats.

ORDENO:

Article primer. –

Els expedients per a la concessió de la Medalla i la Placa President Macià s'iniciaran:

- 1) D'ofici, a proposta d'un dels departaments de la Generalitat.
- 2) A instància de qualsevol persona o entitat que adopti una de les fórmules jurídiques existents i que desplegui activitats empresarials, sindicals, socials o d'altres similars.

Article segon. –

- 1) Les instàncies per sol·licitar la concessió de la Medalla President Macià s'adreçaran al delegat territorial que correspongui segons la comarca on es trobi ubicat el domicili de la persona proposada, el qual, una vegada tingui la documentació completa, la farà arribar al conseller de Treball, acompanyada de l'informe corresponent.
- 2) Les instàncies per sol·licitar la Medalla hauran de contenir la documentació següent:
 - a) Dades d'identificació de l'entitat o persones proposants.
 - b) Dades d'identificació de la persona proposada.

- c) Història laboral de la persona que hom proposa de distingir, que acrediti la seva dedicació, constància, esperit d'iniciativa i sentit de solidaritat.
- d) Informe del delegat territorial corresponent, després de la consulta amb l'entitat o persones proposants, amb l'avaluació dels mèrits de la persona proposada.

Article tercer.-

- 1) Les instàncies per sol·licitar la Placa President Macià s'adreçaran al delegat territorial que correspongui segons la comarca on es trobi ubicat el domicili de l'entitat proposada, el qual, una vegada tingui la documentació completa, la farà arribar al conseller de treball, acompanyada de l'informe corresponent.
- 2) Les instàncies per sol·licitar la Medalla hauran de contenir la documentació següent:
 - a) Dades d'identificació de l'entitat o persones proposants.
 - b) Dades d'identificació de l'entitat proposada.
 - c) Historial laboral de l'entitat que hom proposa guardonar, que acrediti haver-se distingit per l'adopció de millores i iniciatives de progrés en l'ordre laboral, i actius de solidaritat.
 - d) Informe del delegat territorial corresponents, després de la consulta amb l'entitat o persones proposants, amb l'avaluació dels mèrits de l'entitat proposada.

Article quart.-

La imposició o el lliurament es farà, preferentment, amb motiu del dia 1 de maig de cada any, Festa del Treball.

Article cinquè.-

En el Departament de Treball s'habilitarà i es diligenciarà un llibre de registre de concessió d'aquestes distincions amb el mitjà tècnic o material que es consideri més oportú.

En el llibre de registre hauran de constar les dades d'identificació de la persona o entitat guardonada, el nom del proponent i la referència al Decret de concessió, i també s'hi farà constar l'acte d'imposició o lliurament.

Article sisè.-

Només podran usar la Medalla i la Placa President Macià les persones o entitats que estiguin en legítima possessió d'aquestes, segons consti al llibre de registre a què fa referència l'article anterior. La Medalla podrà usar-se en tots els actes públics. Les entitats podran fer constar la possessió de la Placa en els seus senyals distintius.

Article setè.-

El coneixement de sentències, actes administratius, resolucions o accions que pel seu contingut impliquin contradicció amb la distinció que s'atorga amb la Medalla i la Placa, determinarà l'obertura d'un expedient administratiu per decidir la possible supressió del llibre de registre del nom de la persona o de l'entitat distingida amb el guardó.

DISPOSICIÓ FINAL

Queda derogada l'Ordre 14 d'abril de 1982, que establia les normes reglamentàries per a la concessió de la Medalla i la Placa President Macià.

Barcelona, 12 d'abril de 1991.

JORDI PUJOL

President de la Generalitat de Catalunya

IGNASI FARRERES I BOCHACA

Conseller de Treball

Decret

229/2003, de 23 de setembre, de concessió de les medalles i plaques President Macià 2003.

Atès que el Decret 496/1981, de 18 de desembre, de creació de la Medalla i de la Placa President Macià, modificat pel Decret 10/1991, de 7 de gener, estableix que la Medalla s'atorgarà a les persones que s'hagin distingit per la dedicació, la constància i l'esperit d'iniciativa en la seva actuació laboral;

Atès que l'article 2 de l'esmentat Decret estableix que la Placa President Macià s'atorgarà a les empreses i a les entitats que s'hagin distingit per les millores i les iniciatives de progrés adoptades en l'ordre laboral;

Per tot això, vistos els diversos suggeriments en aquest sentit, a proposta del conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, i d'acord amb el Govern,

DECRETO:

Article 1.-

S'atorga la Medalla President Macià a les persones següents:

Senyora Rafaela Barba Vergés.
Senyora Teresa Boix Camps.
Senyor José María Bregante Castellà.
Senyor Agustí Comes Lliberia.
Senyora Francisca Cubero Vicente.
Senyor Antoni Domec Novales.
Senyor Joaquim Escrivà Català.
Senyora Maria Estrany i Gari.
Senyor Antoni Fabregat Fabregat.
Sor Maria Garriga i Corominas.
Senyor Josep Gil i Garcia.
Senyor Fermín Gorrià Bergachorena.
Senyor Amadeu Grau i Aresté.
Senyor Josep Maria Izquierdo Moretones.
Senyor Amadeu Miquel i Ballart.
Senyor Pau Miret Huc.
Senyora Marta Nel·lo Alsina.
Senyor Luis del Olmo Marote.
Senyor Bonifaci Olmos Gracia.
Senyor Pere Pardina i Gil.

Senyor Jordi Puig i Recasens.
Senyora Teresa Punti Sants.
Senyor Carles Enric Ramon i Rius.
Senyor Joan Baptista Renart Cava.
Senyor Antoni Renom i Poch.
Senyor Francesc Riera i Bas.
Senyor Josep Maria Rubió i Perramon.
Senyora Montserrat Rutllant Bañeres.
Senyor Jordi Sabaté i Maideu.
Senyora Maria Dolors Sagalés i Murtra.
Senyora Rosalia Segarra i Orobitg.
Senyor Josep Serra Macias.
Senyor Maurici de Sivatte i Algueró.
Senyor Josep Solé Farran.
Senyor Tomàs Solé Tudela.
Senyora Roser Soliguer i Valls.
Senyor Carles Sumarroca Coixet.
Senyor Josep de Calassanç Torrella i Cascante.
Senyor Joaquim Viver i Manresa.

Article 2.-

S'atorga la Placa President Macià a les entitats següents:

Associació Pro Minusvàlids de Solsona i comarca
(AMISOL)

Cafés el Magnífico, SL.

Cal Cinto de la Remei.

Castellblanch, SA.

Cooperativa Agrícola Sant Isidre del Perelló.

Embotits Salgot, SA.

Giró Clofent, SL.

SCCA L'Olivera, ltd.

Societat Cooperativa d'Instal·lacions Assistencials
Sanitàries (SCIAS).

TECSALSA.

Verge de la Cinta, SCCL

Vins i Licors Grau.

Barcelona, 23 de setembre de 2003

JORDI PUJOL

President de la Generalitat de Catalunya

ANTONI FERNÀNDEZ TEIXIDÓ

Conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Medalla

PRESIDENT MACIÀ

2003

Rafaela Barba Vergés

Nascuda a la Colònia Güell de Santa Coloma de Cervelló (Baix Llobregat), el 1914.

Va a l'escola fins als set anys. Repartia pa a les masies properes del barri que anomenaven la Barceloneta de l'Hospitalet de Llobregat. Pren el relleu en el negoci familiar al seu avi, al capdavant del Forn l'Espiga de l'Hospitalet de Llobregat.

És una persona autodidacta, des del moment que va passar a ser l'hereva del negoci familiar i ajudava a fer el pa i despatxava a la botiga, des de les sis del matí fins a les vuit del vespre.

Tota la vida ha estat dedicada al treball al capdavant del negoci familiar, que s'ha engrandit ininterrompudament, fins passar a tenir 12 botigues de pa i un total de 50 treballadors des que es va iniciar quan era regentada per l'avi i el pare de la senyora Rafaela Barba.

És ben mereixedora d'aquesta alta distinció en haver estat al front del negoci flequer durant tota la seva vida, seguint la tradició fornera familiar, que ha transmès als seus descendents, i havent contribuït a la millora de la professió i del comerç de la ciutat.

Per això rep avui el reconeixement i consideració per la seva tasca per part de tots els seus companys de professió de l'Hospitalet de Llobregat, de la comarca i de tota la demarcació provincial, atesa la seva trajectòria com a fornera de tercera generació, que s'ha distingit sempre per la seva dedicació, constància i esperit de treball al servei del negoci flequer. El guardó que rep avui suposa fer justícia als esforços de tota una vida laboral.

Teresa Boix Camps

Nascuda a Barcelona (Barcelonès), el 1937.

És autodidacta, i modista per vocació i professió.

En quedar-se vídua, va haver-se de fer càrrec de l'empresa del seu marit, Mullor-Serveis de Neteja, fundada a Barcelona l'any 1941, que aleshores es trobava sotmesa a una forta crisi. Amb el seu esforç i tenacitat, va aconseguir recuperar-la i més endavant fer-la créixer fins el dia d'avui. Mullor-Serveis de Neteja s'encarrega de la cura i neteja d'edificis singulars de les nostres ciutats que tenen un caràcter emblemàtic i que requereixen tractaments especials.

De primer, Teresa Boix va impulsar una ampliació territorial, i va obrir oficines a Tarragona, Lleida i Girona. Més endavant, va ampliar els sectors amb els quals treballen i els serveis que ofereixen, entre els quals cal remarcar el servei de guàrdia de 24 hores. La cura amb què s'ha conduït l'empresa li ha valgut la certificació ISO 9001. Actualment, Mullor-Serveis de Neteja compta amb un planter de més de 2000 treballadors arreu de Catalunya, molts dels quals immigrants.

José María Bregante Castellà

Nascut a Casp (Saragossa), el 1920.

Fill de ferroviari, el seu pare era cap d'estació de ferrocarril a Granollers i per aquest motiu ell, en acabar els estudis primaris, va cercar una feina a prop i va començar a treballar a Aismalibar, una fàbrica d'aïllaments de mica i fil elèctric. La seva primera destinació fou al departament d'administració, però el seu esperit emprenedor i la seva curiositat per aprendre noves coses el van empenyer a demanar el seu trasllat a la fàbrica, on hi va desenvolupar diverses tasques.

Amb 18 anys fou cridat a files, en l'anomenada Lleua del Biberó i s'incorporà al front de Lleida. Els avatars de la Guerra Civil van fer-lo passar més de set anys fent de soldat i experimentar l'internament al camp de concentració de Huelva. Acabat el servei militar i tornat a casa, el seu pare fou destinat a l'estació ferroviària de Riudellots. En José María Bregante va prendre contacte aleshores amb la masia de la família Boadas que era a prop de l'estació, i els va convèncer que substituïssin la cort de porcs per un parell de màquines per elaborar "micanites" (aïllaments amb mica) i tubs aïllants. Van començar a treballar en unes condicions dures, transportant els sacs de ciment per adequar el local en bicicleta i fent ells mateixos les obres. Així van ser els inicis d'ACEBSA.

El 1951 decidiren constituir una societat, en què hi participaren dos membres joves de la família Boadas, entre d'altres. La duresa de les circumstàncies, però, no havia canviat: el coure, en aquella època tenia un contingent molt limitat i era realment complicat poder comprar la matèria primera ni tan solament "al preu que fos". Eren temps d'estraperlo i de tancament de fronteres... Però se'n van sortir.

Els anys Seixanta, van constituir una empresa al Líban i una altra a l'Uruguai, per abastar, respectivament, els mercats asiàtic i sudamericà. Cap de les dues experiències, per bé que enriquidores, no van tenir continuïtat. Malgrat que assenyalen el camí cap a la internacionalització de l'economia catalana que s'està produint actualment, tal vegada l'empresa va ser iniciada massa aviat, en un entorn políticament difícil, gens globalitzat i mal comunicat.

L'experiència internacional d'ACEBSA, però, no s'acaba aquí: El 1973 han de fer front a una gran crisi: l'empresa no era prou capitalitzada, i això va comportar-los greus problemes. Per això van prendre la decisió d'entrar al mercat francès, una experiència en què han reeixit notablement, malgrat certes fluctuacions inicials. Actualment la seva presència els permet mantenir a França un volum de negoci pràcticament igual que l'espanyol. També van escometre la construcció de maquinària, operacions de venda i assistència tècnica adreçades als mercats

iberoamericans. Els anys Vuitanta ACEBSA va preferir limitar-se a consolidar els mercats naturals de l'empresa, l'espanyol i el francès, però es comença a promoure l'exportació a Alemanya i Polònia. L'èxit contractual més important, però, el tingueren amb una empresa australiana, per un import de més de 8 milions de dòlars americans.

A començament dels anys Noranta, la presència d'ACEBSA s'estén a diversos països de l'actual Unió Europea i del nord d'Àfrica. Era una època en què a l'empresa li costava ser competitiva a l'estranger, sobretot per la diferència del cost de l'energia. Per això es va iniciar un ambiciós projecte d'I+D, que ha portat a què ACEBSA esdevingui capdavantera en la valoració dels residus (dissolvents emesos a l'atmosfera a alta temperatura) per a l'escalfament dels propis forns de recoure i esmaltar. El disseny absolutament innovador de les màquines resultants els permet de vendre-les a molts països de la Unió Europea, especialment a Alemanya, un país que comptava amb inquietuds mediambientals molt abans que no a casa nostra. Ara se n'exporten també a països com l'Índia o Tailàndia.

Per mitjà d'un conveni de col·laboració amb un fabricant italià, també els anys Noranta es va començar a promoure i a comercialitzar la tecnologia d'ACEBSA en els mercats asiàtics.

En el camí d'en Josep Maria Bregante també hi ha comptat molt la formació: el 1958 estudià direcció d'empreses a l'IESE. Posseeix des de 1967 el títol de pilot comercial d'aviació. El 1970 estudià el Programa d'Alta Direcció també a l'IESE. Ha realitzat també estudis d'economia empresarial. Actualment, havent lliurat el negoci al seu fill, amb 83 anys a l'esquena, no sap estar-se de venir pràcticament cada dia a l'empresa per aportar-hi la seva experiència, per discutir les qüestions que es generen en el dia a dia i, com bé diu: intentant no deixar mai d'aprendre coses noves, noves tecnologies, nous processos. Aquest darrer és l'aspecte del qual ACEBSA n'és capdavanter a nivell europeu. Ara mateix actua com a promotor i coordinador d'un important projecte de recerca en què hi participen cinc empreses europees, amb un pressupost que supera els 5 milions d'€.

Agustí Comes Lliberia

Nascut a Camarles (Baix Ebre), el 1932.

És el tercer membre d'un llinatge que representa a Camarles un ofici dels de tota la vida, el de ferrer. Aviat va demostrar que no li agradava que li ho donessin tot fet, i va ser capaç de fabricar-se les seves pròpies joguines. Amb 11 anys, en els temps de la postguerra, va haver de deixar l'escola i es va incorporar a la ferreria del pare. Era un treball totalment artesà. Ja de ben jove li proposà al pare que adquirís noves eines com el torn i l'aparell de soldar. Això va assegurar-li a la ferreria paterna una bona cartera de clients del poble i dels contorns.

Malgrat que ha estat un autodidacte, aviat va arribar la seva primera patent, uns elements giratoris per a les arades de tractor. Les inquietuds de l'Agustí Comes encara anaven més lluny: volia ser enginyer. Per això, tan bon punt es va incorporar al món laboral, es reservava unes hores per a l'estudi. Durant el servei militar va aprofitar per millorar la seva formació a l'Escola de la Marina. Aquest aprenentatge eminentment tecnològic va permetre-li més endavant modernitzar la ferreria familiar.

L'any 1966 va muntar negoci per compte propi. La resposta a les seves inquietuds va arribar en el moment que va patentar la primera màquina de fabricació en continu del siní. Eren temps en què totes les dependències de casa seva eren envaïdes per plànols de màquines. L'any següent va obrir la primera fàbrica de sinfins amb continu d'Espanya. Aquell negoci situat al magatzem de casa i amb un únic operari, ell mateix, cresqué com l'escuma. S'incorporà al negoci el seu germà i formaren l'empresa COMES, amb vuit operaris. Al cap de tres anys ja van haver de constituir-se en societat anònima per ampliar el capital i comptaven amb 20 operaris.

Fins al 2001, amb un planter de 70 treballadors, COMES tenia una superfície productiva de 4.500m² i gaudia d'una posició molt important en el mercat estatal, sense deixar de banda l'exportació. L'any 2002, van decidir crear una nova empresa, Nuevas Tecnologías Comes, que afegeix a l'empresa mare unes instal·lacions de 2.000m² amb tecnologia puntera i uns altres 20 treballadors. Per bé que l'any 2000 van rebre el guardó a la internacionalització de les Terres de l'Ebre, els darrers tres anys és quan han vist plasmada la seva projecció cap al mercat exterior, i es pot dir que avui l'empresa exporta a tot el món.

Malgrat que ja està jubilat, enguany l'Agustí Comes treballa en una màquina per fer espirals. És conscient que ha tingut la sort de poder-se guanyar la vida amb la seva vocació, dissenyar màquines, i això d'antuvi no sembla que tingui res d'extraordinari. Tal vegada en resulti més el fet que per al disseny d'aquest darrer enginy ha emprat un sofisticat programa informàtic que ha après com ell acostuma, de manera autodidacta, amb 70 anys.

Francisca Cubero Vicente

Nascuda a Santa Cruz de Grio (Saragossa), el 1934.

De família pagesa, després de la mort de la seva mare arriba a Barcelona, amb una família d'acollida. L'assistència a l'escola és escassa i intermitent, per les anades i vingudes de Saragossa. Les seves primeres activitats laborals se centren en les tasques de la llar i la costura, evidentment, sense cap relació contractual ni estabilitat. Després de casar-se, combina aquestes tasques amb l'atenció a la família.

Ja de gran es decideix a estudiar el graduat escolar i l'obté. Fonamentalment, però, la Francisca Cubero és una persona autodidacta, amb grans inquietuds. Assisteix assíduament a cursos de formació que li permeten desenvolupar la seva feina.

Amb 45 anys, s'incorpora als serveis de l'IMSESO, a les anomenades "llars del pensionista", això sí, sense contracte laboral. En aquesta època es dedica a promoure els contractes fixos per als treballadors familiars, els auxiliars de la llar.

A partir de 1982 és escollida delegada sindical, i en serà reelegida totes i cadascuna de les convocatòries següents fins a la seva jubilació. La seva lluita sindical s'ha centrat en l'equiparació de salaris i horaris entre els treballadors laborals de l'Administració Pública (de primer a l'IMSESO i després a la Generalitat de Catalunya), participant en l'elaboració del conveni col·lectiu de l'ICASS, un conveni únic de personal laboral de la Generalitat. També ha assumit responsabilitats en la negociació i sindicals, així com les pròpies de la Secretaria d'Organització de la Secció Sindical de l'ICASS, participant activament en la Federació de Serveis Públics en les eleccions sindicals i compartint experiències amb d'altres companyes i companys.

Persona especialment activa i inquieta, participa en els equips de la Mare de Déu que promouen els Jesuïtes del Clot, participa en diversos grups de teatre amateur i també col·labora amb la Unió de Jubilats i Pensionistes en el Departament de la Dona de la Unió General de Treballadors de Catalunya.

Antoni Domec Novales

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1933.

La seva trajectòria laboral va començar el 1947, en incorporar-se com a grum a l'INP.

La seva capacitat de superació professional ha estat continuada, i ha ocupat càrrecs de cap de negociat, cap d'administració, etc. El 1980 fou escollit administrador de l'Hospital Universitari Germans Trias i Pujol. El 1983 en fou nomenat director d'Administració i Serveis. Cinc anys després, assumí la direcció econòmica i financera del centre; durant aquesta etapa, aconseguí ampliar la capacitat a 630 llits i el nivell d'alta tecnologia que requereixen els centres hospitalaris dels nostres temps.

Des de 1995 i fins a la seva jubilació, fou secretari de la Fundació de Recerca de l'Hospital Universitari Germans Trias i Pujol. Actualment n'ocupa el càrrec de director econòmic i financer. És un dels treballadors que representa més bé la història d'aquest centre hospitalari: durant els anys en què hi ha treballat, va aconseguir 18 triennis.

Joaquim Escrivà Català

Nascut a Daimús (la Safor, País Valencià), el 1923.

El seu pare era encarregat d'un magatzem d'adobs i la seva mare, mestressa de casa. Aviat van anar a residir a Gandia. Els primers estudis els va realitzar als Escolapis, fins als 13 anys, el moment en què va esclatar la Guerra Civil i va haver d'abandonar els estudis de batxillerat. Amb tot, va continuar rebent durant dos anys classes particulars amb els mateixos escolapis.

Amb 16 anys va incorporar-se al món del treball, al despatx de l'empresa La Unión de Benisa, dedicada al transport de viatgers. Després de l'impàs del servei militar, s'hi va reincorporar. L'any 1960 en va ser nomenat cap de serveis-gerent administratiu.

El 1965 va incorporar-se a l'empresa SARFA com a gerent. Aquest càrrec va ocupar-lo durant 25 anys i fins a la seva jubilació. A partir d'aleshores i fins l'any 2000 n'esdevingué conseller delegat.

En Joaquim Escrivà es considera un addicte al treball. A banda de la seva dedicació a la família, ha passat un munt d'anys des de la seva incorporació a SARFA en què ni tan solament feia vacances i assistia a la feina cada dia, fins i tot molts diumenges.

Maria Estrany i Gari

Nascuda a Vilafranca de Bonany (Mallorca), el 1932.

Des de l'any 1964 ha realitzat una gran tasca en l'àmbit de la formació als barris de la zona nord de Barcelona, principalment a la Trinitat Nova, la Trinitat Vella i Ciutat Meridiana.

El 1985, juntament amb un grup dels Joves Cristians de Barris Obrers (JOBAC), posen en marxa un projecte d'ocupació dotat d'un petit taller de maquinistes industrials. L'any 1991, aquest projecte esdevingué la Fundació Trinijove, de la qual n'és fundadora i presidenta.

Compagina la direcció de Trinijove amb diverses activitats docents en l'àmbit de la formació ocupacional per a dones aturades. Gràcies a la seva tenacitat, més de 1.500 persones aturades dels barris de la zona nord de Barcelona han rebut formació, de les quals unes 500 han pogut reinserir-se en el món laboral.

Durant els darrers anys i fins el dia d'avui, la Maria Estrany es dedica també a la formació i a l'atenció social de les dones immigrants del barri de la Trinitat Vella.

L'any 2001, l'Ajuntament de Barcelona li concedí la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona.

Antoni Fabregat Fabregat

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1923.

L'any 1938 inicia la seva vida laboral com a aprenent en una empresa de torrefacció de cafès i ametlles fins a la fi de la Guerra Civil. Simultàniament, estudià comerç i treballà a l'escorxador de Barcelona, en l'empresa dels seus pares dedicada al comerç de menuts de vaques i ovelles. El 1945 s'incorpora definitivament a l'empresa familiar.

El 1969 crea, conjuntament amb els abastadors de carns de l'Escorxador de Barcelona, una empresa que pren el nom de Comercial de Menuts de Barcelona, S.A., per a l'elaboració i la venda al major de menuts de bestiar sacrificat. El 1979 l'empresa és ampliada amb la construcció d'una nau a Mercabarna, dotada d'instal·lacions capdavanteres en el sector. L'any següent, n'Antoni Fabregat adquireix una parada de carnisseria al Mercat del Ninot, al capdavant de la qual hi treballa la seva esposa. Això li permet de continuar dirigint l'empresa de menuts, DECOINSA, i compaginar aquest càrrec amb l'activitat política municipal.

Per motius de salut, però havent pogut deixar a les mans del seu fill el negoci de carnisseria, posa fi a la seva vida laboral l'any 1987.

Ha estat president del Gremi Provincial de Menuders de Barcelona, del Gremi Nacional de Menuders i també de la FERGAM. Així mateix, des de 1982 i fins el dia d'avui ocupa el càrrec de president del Gremi d'Empresaris Carnissers i Xarcuters de Barcelona i Província.

Maria Garriga i Corominas

Nascuda a Aguilar de Segarra (Bages), el 1918.

Realitzà els estudis primaris a Manresa. L'any 1940 marxà a Madrid, al noviciat de les Filles de la Caritat, s'hi ordenà monja i estudià magisteri. També s'ha format com a assistent social.

El 1947 es traslladà a Barcelona, i començà a treballar en l'àmbit de l'ensenyament, per a l'Obra Social de La Caixa. Treballà com a mestra, de primer a Santa Maria de Gràcia i seguidament al Col·legi de la Immaculada, on hi exercí de professora i posteriorment de priora fins que La Caixa va decidir tancar l'escola. Aquesta estada, però, va fer que s'interessés per la situació de les nenes que hi assistien i de les seves famílies, moltes de les quals immigrants, i va veure la necessitat d'intervenir-hi en el vessant social, a banda del pedagògic.

Fa uns 12 anys, va obrir un despatx al barri del Raval on hi havia l'escola i a la vegada va fundar l'Associació de Caritat Sant Vicenç de Paül. L'objectiu era oferir serveis a les famílies més pobres, des d'orientació per trobar recursos fins ajuts econòmics i alimentaris. Més endavant, i amb l'ajuda d'un grup de voluntàries i de donacions econòmiques va obrir un altre espai, La Llar, i hi posà a l'abast un seguit de serveis, com ara dutxes i rentadores, per a tots aquells que no en gaudeixen. També reparteix lots d'aliments i de roba, i realitza el seguiment de les persones que s'acullen a la Renda Mínima d'Inserció. El 1995 va poder obrir un altre servei, el Centre Obert Labouré, adreçat aquesta vegada a persones que es troben amb dificultats per trobar feina, bé sigui per l'edat, per trastorns de salut o per addiccions. Ha reeixit bàsicament a l'hora de trobar feines de manipulació i ha creat una borsa de treball. També dedica bona part del seu temps a animar les persones marginades a què estudiïn i recuperin els hàbits laborals i de relació social.

Fa tres anys, va decidir integrar el Centre Obert Labouré i el Centre d'Assistència Social La Llar en una única associació que va ser anomenada Raval Obert.

Des de 1947 ençà, la germana Maria no ha aturat mai la seva activitat de docència i d'atenció a les persones més necessitades de la societat. Ara mateix, ni l'edat ni els problemes de mobilitat no impedeixen que es desplaci cada dia fins al barri per cercar recursos laborals i econòmics per les famílies i per les persones soles. I, tal com ella diu, ho farà mentre se l'escoltin.

Josep Gil i Garcia

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1923.

Els seus pares, d'origen molt humil, regentaven un bar al barri del Paral·lel. De ben jove els va perdre, juntament amb un germà, i amb 13 anys va haver de tirar endavant tot sol el negoci familiar, fent-se càrrec també de la seva germana.

Compaginant el treball i les responsabilitats amb els estudis, va poder estudiar el batxillerat. Tenia la il·lusió d'estudiar una carrera universitària, però la difícil situació econòmica i familiar no li ho va permetre.

Amb l'ajut d'un oncle que era peixater al Mercat de la Concepció, va començar a treballar en el món del peix. Al cap d'un temps es va independitzar i va llogar amb un cosí una parada ambulant de peix al Mercat del Carme.

En tornar del servei militar, va casar-se amb la filla d'una venedora de marisc al Mercat de la Concepció i en aquest emplaçament hi va adquirir algunes parades de peix i marisc. A mesura que anava augmentant el nombre de mercats de Barcelona, en Josep Gil anava ampliant al seu radi d'acció, de primer al Mercat de Nostra Senyora de l'Estrella, i després al de Nostra Senyora de la Mercè, la Guineueta i Sant Martí. Ha format part de les juntes de les associacions de venedors de tots aquests mercats.

Durant molts anys ha estat membre de la Junta directiva de la Fedaració Nacional d'Empresaris Detallistes de Peixos d'Espanya (FEDEPESCA). Des de l'any 1960, és membre de la Junta Directiva del Gremi de Peixaters de Barcelona i Província. En aquesta agrupació hi ha exercit els càrrecs de tresorer, secretari i president. Des de 1983 i fins avui ostenta novament el càrrec de secretari. Actualment també és vicepresident del Gremi de Detallistes de Marisc de Barcelona i Demarcació.

Més enllà de la superació de les vicissituds personals, i de la seva realització professional, la seva actitud emprenedora, la seva dedicació i la seva capacitat de lideratge han esdevingut fonamentals per a la consolidació i l'enfortiment del Gremi de Peixaters de Barcelona i Província, i de l'associacionisme d'aquest àmbit professional en general.

Fermín Gorría Bergachorena

Nascut a Mélida (Navarra), el 1930.

La seva infantesa va transcórrer en aquest poble de la ribera navarresa. Durant els difícils temps que van suposar la Guerra i la postguerra va compaginar els estudis primaris amb l'ajut a la família en les tasques del camp. Per ell no van resultar uns anys plàcids, però sí fructífers, des del moment que van esdevenir cabdals per formar la seva personalitat i el seu caràcter.

Va poder estudiar durant dos anys a l'Escola de Pastisseria de Sant Cugat del Vallès, i va combinar la formació amb les pràctiques en els millors obradors de Barcelona. Tota la resta dels aprenentatges que ha pogut adquirir han estat sempre d'indole autodidacta, bé fos en el camp de la pastisseria industrial, bé fos des del sector de la restauració. La seva formació com a empresari en tots dos àmbits l'ha adquirida de la mateixa manera, observant i aprenent abans de res dels tècnics, i a partir d'aleshores creant una filosofia i un ideari propis.

Durant els anys Cinquanta va treballar en diversos obradors relacionats amb el sector (farines, llevats, de distribució, etc.) L'any 1955 va fundar la seva primera empresa a Barcelona, un petit obrador en el qual hi elabora productes i n'investiga de nous en el camp dels brioixos i la pastisseria industrial. El 1966 construeix a Talavera de la Reina (Toledo) la fàbrica més gran de pastisseria industrial de la zona. El 1970 crea a Barcelona l'empresa Pastelería y Exportación, SA (PAYESA), d'àmbit estatal. En aquests anys col·labora en alguns productes de l'empresa Panrico i més endavant emprèn la distribució estatal (zona est) de Phoskitos.

L'any 1977 inaugura allò que havia estat des de sempre la seva il·lusió, un restaurant de cuina basco-navarresa per tal de divulgar els productes de la seva terra natal, força desconeguts aleshores a casa nostra. Aquest és l'origen del que fins avui i durant 25 anys ha estat el restaurant Gorría de Barcelona. El 1981 va rebre el Guardó Internacional de Turisme i Hostaleria.

La resta d'activitats en què ha destacat han continuat vinculades al món de la gastronomia: ha estat membre fundador de l'Associació Nacional de Restaurants de "Buena Mesa"; és membre de l'Acadèmia Tastavins de Sant Humbert, cavaller de la Confraria del Cava i cavaller d'Honor de l'Orde del Volatín (de Tudela, a Navarra); "Commandeur des Cordons Bleus de France"; "Maître Rôtisseur de la Chaîne de Rôtisseurs", i "Oficial Magister" de la Magistral de Gastronomia, entre d'altres, molt estimades per ell, agrupacions gastronòmiques a les quals pertany.

Amadeu Grau i Aresté

Nascut a Reus (Baix Camp), el 1934.

De família humil, després d'un exili a França, van tornar a Catalunya i es van instal·lar a Seròs. Perdé el pare amb 10 anys, i amb 11 va iniciar la que seria la dedicació professional del tota la seva vida, en el sector de la mecànica i l'automòbil, entrant com a aprenent en un taller mecànic. Més endavant continuà el seu aprenentatge en un altre taller de reparació de camions. Des de sempre ha demostrat interès per adquirir nous coneixements. Va obtenir la titulació de tenidoria de llibres i la categoria d'instructor de mètodes Dale Carnegie. Amb 19 anys ocupava el càrrec d'encarregat en un taller de Lleida. Després fou encarregat de Parcs i Tallers al Regiment d'Automobilisme de Barcelona. L'any 1963 va tornar a Lleida. D'aleshores ençà hi ha fundat un total de 9 empreses del metall, concretament del sector de l'automoció.

La seva il·lusió pel món de l'automòbil l'ha portat a emprendre iniciatives tan diverses com la fundació de l'escuderia Escorpio i del circuit Karts Indianàpolis, la direcció de cursa del primer Ral·li de la Vall d'Aran, i la participació en curses com a pilot esportiu, a partir de les quals ostenta encara avui dia un rècord provincial. El 1966 va construir un prototip propi de competició, amb el qual va obtenir la Medalla d'Or de la Fira de Sant Miquel. Per la seva vinculació amb el món de l'automòbil, bé fos en el vessant professional, bé en l'esportiu, li han estat atorgades diverses distincions i reconeixements, com la Medalla d'Or i diamants del RACC, juntament amb d'altres concedides per la Generalitat de Catalunya, la Federació Catalana d'Automobilisme o l'Ajuntament de Lleida.

Des dels seus inicis com a empresari es va involucrar en l'organització empresarial. Entre 1979 i 1987 va ocupar el càrrec de president de la Federació d'Empresaris Metal·lúrgics de la Província de Lleida i també fou vocal de Foment del Treball Nacional. D'aleshores ençà és vocal del Comitè Executiu de FEMEL. El 1989, juntament amb d'altres empresaris del ram, constituí el Gremi de Marquistes i Tallers de Reparació i Venda de Vehicles Automòbils de Lleida i Província de Lleida. Des de la seva creació n'és el president. Actualment, compagina aquestes responsabilitats corporatives amb la seva tasca com a president no executiu de cinc empreses concessionàries d'automòbils de Lleida, amb uns 30 treballadors assalariats.

Josep Maria Izquierdo Moretones

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1933.

Fill d'una mestra i d'un empresari, obtingué la llicenciatura d'enginyeria industrial l'any 1958. Mentre realitzava aquests estudis superiors, va iniciar-se en l'activitat laboral en el món de l'automòbil i a l'empresa familiar.

Pioner en la prevenció d'accidents de treball, l'any 1966 es va incorporar com a cap del Servei de Prevenció de Mutua Metalúrgica de Seguros, actualment Midat Mútua. En aquest marc va estudiar, impulsar i desenvolupar la prevenció de riscos en el món laboral i va col·laborar amb els serveis metges per a la implantació de la rehabilitació funcional. El 1989 en fou nomenat director gerent, i el 2001, adjunt a la Presidència de la mateixa entitat.

Simultàniament, actua a l'Asociación para la Prevención de Accidentes, i també col·labora amb intensitat en el desenvolupament i el funcionament de les associacions de mútues d'accidents de treball. Entre d'altres activitats destacades s'hi compta la presidència de l'Asociación para la Prevención de Accidentes de San Sebastián, de l'Associació Catalana de Mútues d'Accidents de Treball i del Montepío Metalúrgico de Previsión Social de Barcelona. També ha estat vocal de la Junta directiva de l'Asociación de Mutuas de Accidentes de Trabajo, del Centro de Estudios y Asesoramiento Metalúrgico, i membre del Consell Assessor de Foment del Treball Nacional, del Patronat de la Fundació ASCAMM, del Patronat de la Fundació Metal·lúrgica Joaquim Ribera Barnola, i de la Fundació Privada Assaig per a la Recerca Sanitària.

Amadeu Miquel i Ballart

Nascut a Figueres (Alt Empordà), el 1930.

La seva mare regentava una botiga de queviures a Figueres. El 1925, el seu pare creà una empresa de venda a l'engròs de fruites i verdures que, ja abans de la Guerra Civil, exportava a França i tenia un magatzem a Perpinyà. Acabats els estudis primaris, amb 14 anys el pare el posà a treballar a l'empresa familiar, però als vespres aprofitava per estudiar comptabilitat i francès.

El 1961 el pare funda amb els fills la societat Pere Miquel e Hijos. La primera decisió que prenen els hereus és la creació de dues empreses, l'una dedicada a la venda de fruites i verdures i l'altra a la distribució al major de productes alimentaris. Són pioners a l'hora d'implantar mecanismes moderns de distribució i desenvolupar una cadena voluntària entre majorista i detallistes. És l'època de l'esclat de les promocions, i en pocs mesos els Miquel compten amb més de 200 botigues adherides. El 1968, aixequen un nou magatzem i reestructuren el negoci.

També són pioners el 1972 en la creació del primer "cash & carry", l'autoservei majorista d'alimentació Gros Mercat de Figueres de 1.000 m². L'èxit els porta, al cap de dos anys, a inaugurar també a Figueres un nou centre dotat de les instal·lacions més modernes. Aviat van continuar amb les obertures de nous centres a Girona, Olot i Palamós. El 1984 s'incorpora a l'empresa la tercera generació, amplien la zona d'actuació a la demarcació de Barcelona, i construeixen un nou magatzem a Vilamallà.

El sector de l'alimentació evoluciona ràpidament. Sense deixar la distribució a l'engròs, es diversifica el negoci: es dona prioritat a nous "cash & carry" i es crea la nova divisió "Hard Discount", amb l'ensenyà Zero, l'única a Espanya que no pertany a cap multinacional. Des de 1995 fins avui, han passat de 450 treballadors a més de 2.600, amb un creixement sostingut de les vendes del 35% anual. Miquel Alimentació Grup és una empresa familiar que, des del seu radi d'acció comarcal de l'inici ha aconseguit ser present avui arreu de Catalunya, les Illes Balears, el País Valencià i a bona part de l'Estat, i compta amb un pla d'expansió molt definit, de creixement a tota l'àrea mediterrània.

L'Amadeu Miquel és membre del Ple de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Girona i vocal del seu Comitè Executiu. Des de 2002 és president coordinador de l'àrea de Comerç i Turisme, i ha presidit des de la seva creació la Comissió de Comerç Interior. La seva implicació personal amb la vida ciutadana és notòria: és soci de totes les entitats cíviques, culturals i esportives de la capital de l'Alt Empordà; ha estat directiu de la Unió Esportiva Figueres, i fa moltes temporades que l'empresa familiar esponsoritza aquest club de futbol. Des de fa dos anys presideix el Casino Sport Figuerenc.

Pau Miret Huc

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1933.

Pau Miret Huc va iniciar la seva prolífica i contrastada trajectòria professional quan va començar a treballar a l'Hospital Verge de la Cinta de la ciutat de Tortosa, el dia 1 de juliol de l'any 1979.

En aquest centre assistencial, el doctor Pau Miret va ocupar els càrrecs de cap del Servei d'Hematologia i va encarregar-se també de la Direcció Mèdica del mateix hospital.

El doctor Pau Miret va jubilar-se el dia 31 de desembre de 2000, deixant com a llegat per a tots aquells que prenen el seu relleu un exemple de professionalitat i voluntat de servei.

Marta Nel·lo Alsina

Nascuda a Barcelona (Barcelonès), el 1933.

Des de l'any 1955, és llicenciada en Ciències, en la secció de matemàtiques, per la Universitat de Barcelona. D'aleshores ençà ha estat vinculada professionalment a l'ensenyament: fou professora de batxillerat en centres privats de Barcelona i Vallirana entre els anys 1955 i 1956. Després del seu pas per IES Montserrat, esdevingué per oposició professora agregada de l'Institut de Matemàtiques. El 1961, també per oposició, esdevingué catedràtica de l'IES de la Seu d'Urgell i n'exercí de vicedirectora. Dos anys més tard, novament per oposició, obtingué la càtedra de l'Institut de Matemàtiques a l'IES Infanta Isabel d'Aragó de Barcelona. En fou vicedirectora, i directora entre els anys 1976 i 1979.

El 1982 accedí per concurs de mèrits al cos d'Inspectors de Batxillerat, i ha exercit des d'aleshores aquesta funció ininterrompudament fins a la data de la seva jubilació el 2003. Ha assumit força responsabilitats específiques en aquest cos, en les matèries de planificació escolar a la ciutat de Barcelona i de planificació dels recursos humans dels centres. Entre els anys 1991 i 1994 exercí com a Inspectora en cap de Batxillerat a Barcelona ciutat.

Luis del Olmo Marote

Nascut a Ponferrada (Lleó), el 1937.

Luis de l'Olmo va escollir dedicar-se a la comunicació perquè creu en la vocació i perquè la crida de la ràdio va ser la veu més forta que va escoltar durant la seva joventut. L'inici de la seva carrera es va produir a Radio Juventud de Ponferrada, quan tenia 14 anys. Eren temps en què, amb pantalons curts i un magnetòfon gairebé tan gran com ell mateix, es deixava caure per l'estació de Ponferrada intentant aprofitar el temps de parada per aconseguir les paraules d'algun passatger famós.

Va completar els estudis de facultatiu de mines, i també va realitzar un curs de ràdio. El 1962 va guanyar unes oposicions a Radio Nacional i a Radio Juventud a Madrid, i hi va treballar fins el 1968. El 1973 va començar a dirigir i presentar "Protagonistas", més endavant anomenat "De costa a costa" a RNE, i va perdurar en antena amb el mateix programa fins el 1982. L'any següent va entrar a la COPE, i durant quatre anys hi va realitzar a Radiocadena Española el programa "Protagonistas" i "Cita a las cinco". L'any 1987 va fundar Radio Popular de Barcelona, de la qual n'és president, i va continuar dirigint i presentant "Protagonistas" a la COPE.

El 1991 va fitxar per cinc anys per la cadena de ràdio Onda Cero, en la qual va poder continuar amb el seu programa més emblemàtic. No havent pogut accedir a cap de les concessions radiofòniques que va realitzar el Govern Espanyol, el mateix any 1991 la Generalitat de Catalunya va lliurar-li l'emissora Onda Rambla. Ha estat guardonat amb cinc ONDAS y amb l'Antena d'Or de 1988 i 1999. Ha rebut també l'Abc d'Or, el Micrófon d'Or, el Premi Nacional de Ràdio, el del Club de Directors, l'Ensenya d'Or de la "Cecina" de Lleó (1966) i el Premi de l'Associació d'Esportistes contra la Droga (1998). El mateix any rebé, a París, la Medalla d'Or Gandhi que concedeix la UNESCO en reconeixement a la seva tasca a favor de la pau, la tolerància i la solidaritat, i l'any següent va rebre el Premi Internacional de Periodisme Rey d'Espanya, per un espai sobre les relacions entre l'Estat i Portugal. Entre la resta de condecoracions que li han estat atorgades, cal destacar: l'elecció com a Castellanolleonès de l'Any (1987), el premi de l'Associació Professional Espanyola d'Informadors de Ràdio i Televisió (1992), el premi de l'Associació Nacional d'Informadors Gràfics (1994), la Medalla d'Or de la ciutat de Lleó (1995) i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

Periodista i mestre de periodistes, Luis del Olmo forma part de la llegenda de la ràdio a Catalunya i a Espanya. És conscient de la fortuna que ha tingut pel fet que els mitjans de comunicació hagin esdevingut un dels grans protagonistes del s. XX. Amb la seva activitat quotidiana, ha contribuït a documentar la història d'uns anys plens de canvis, espectaculars avenços i grans victòries, però també grans fracassos. Ha estat objectiu d'ETA diverses vegades.

Bonifaci Olmos Gracia

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1929.

De família obrera, començà a treballar als 13 anys com a aprenent en un taller de reparació de bicicletes. Des dels 14 anys i fins als 20, treballà en una fàbrica de calçats.

Va completar els estudis primaris i també ha rebut formació especialitzada d'estampació a mà. Amb tot, es considera una persona bàsicament autodidacta.

A partir de 1949, desenvolupà l'activitat laboral com a oficial a la fàbrica tèxtil S. F. Vila, Estampació, Blanqueig i Tint. L'any 1959 s'incorporà al sindicat d'empresa vertical. Durant la dècada dels Seixanta fou fundador dels primers comitès d'empresa del sindicat CCOO a la mateixa empresa.

La fàbrica entrà en crisi el 1982, i Bonifaci Olmos esdevingué un dels organitzadors de la seva transformació en una societat laboral, que va passar a anomenar-se Tèxtil de la Selva. Una de les seves principals aportacions va consistir a negociar el trasllat de l'activitat industrial a Riudarenes, per garantir, d'aquesta manera, la continuïtat de més de 100 llocs de treball, que haurien pogut desaparèixer durant el procés de tancament de les instal·lacions que l'empresa tenia a Barcelona. Entre els anys 1983 i 1991, va ser el president del Consell d'Administració de l'esmentada societat anònima laboral.

Des del reconeixement del sindicalisme democràtic els anys Setanta, ha estat un dirigent sindical i empresarial molt vinculat a l'experiència de les societats laborals a Catalunya.

Pere Pardina i Gil

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1934.

Amb 12 anys, orfe de pare i amb la mare malalta, en Pere Pardina hagué d'abandonar els estudis, i va començar a treballar en una ferreteria. Amb 17 anys, va entrar a treballar a la Fàbrica de Tejidos de Lino, Seda y Algodón de Don Manuel Vallet Mas. Com que s'hi incorporà tan jove i mostrava tanta empenta i entusiasme, va ser anomenat per tothom com "en Pere, el dels teixits".

En Pere Pardina va estudiar mestratge industrial de la branca tèxtil a l'Escola Industrial de Barcelona. També ha rebut formació de marketing i vendes a ESADE. Així mateix, va iniciar els estudis de Dret per una universitat a distància, però li calgué desistir del seu propòsit per les seves obligacions laborals i la necessitat de viatjar constantment. Malgrat això, considera que la seva experiència en el treball li ha ofert una formació autodidacta però completa, i també ha après la llengua francesa per compte propi.

Durant els 52 anys que porta a les empreses de la família Vallet, les seves activitats han canviat força: del sector tèxtil van passar a la construcció, i de la construcció a l'hoteleria. Hi ha desenvolupat una vastíssima trajectòria laboral i hi ha exercit diversos càrrecs. A l'etapa del tèxtil, fou responsable de l'obertura d'una delegació de l'empresa a Brussel·les. Durant els anys en què la feina es concentrà en la construcció, l'activitat fou frenètica i l'empresa construïa simultàniament a Catalunya, València, Ciudad Real, Saragossa, Osca i Càceres. A l'etapa de dedicació a l'hoteleria, va contribuir a la ràpida expansió del negoci, que va passar d'una petita cadena catalana a una d'abast estatal que comença a abordar la seva implantació a l'estranger. L'any 1996, fou nomenat conseller delegat de l'empresa, ara anomenada Hotels Catalonia, que actualment compta amb més de 40 establiments hotelers. També n'és el director del Departament Jurídic i el responsable de relacions institucionals.

Treballador infatigable, mai no tingut un no per als companys. Ha participat en un bon nombre de fòrums i simposis sobre turisme i ha impartit conferències sobre seguretat dels establiments hotelers en diverses escoles de turisme de Barcelona. El Departament d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya li concedí la Medalla del Turisme el 1998, i el mateix any li fou atorgada la distinció "Importante del Turismo de Barcelona" per la Comissió Organitzadora del Dia Mundial del Turisme.

Jordi Puig i Recasens

Nascut a Girona (Gironès), el 1933.

La seva primera activitat laboral es remunta a l'any 1945, quan amb 12 anys d'edat va començar a exercir les tasques que actualment serien assignades al cos de subalterns a l'Institut provincial de Sanitat de Girona. Obtingué la llicenciatura en dret per la Universitat de Barcelona compaginant l'activitat professional amb els estudis.

En Jordi Puig va iniciar la seva trajectòria laboral, per tant, en el primer esglaó de l'administració, i la clou en l'esglaó tècnic més elevat per a un jurista a l'administració com és el Cos d'Advocacia de la Generalitat de Catalunya. Això suposa més de 57 anys de servei a l'Administració, amb 19 triennis reconeguts.

La seva activitat professional s'ha significat per l'activitat d'assessorament i defensa jurídica en diversos camps relacionats amb el dret. També cal destacar el fet que des del restabliment de la Generalitat de Catalunya, al Departament de Sanitat i en matèria de traspassos de Salut Pública, va exercir voluntàriament com a assessor jurídic per raó de la seva experiència en els serveis territorials de Girona fins a la seva vinculació com a col·laborador tècnic.

Teresa Punti Sants

Nascuda a Girona (Gironès), el 1929.

Després d'aprovar el batxillerat, va obtenir el títol de comerç i tenidoria de llibres. També té els títols de capacitació per a l'ensenyament de la llengua catalana als infants i a les persones adultes.

La Teresa Puntí ha tingut una trajectòria laboral molt polivalent: s'incia en el món laboral l'any 1942, treballant a Ràdio Pla com a bobinadora d'aparells de ràdio, una activitat que exercí fins el 1945.

Durant 30 anys (1956-86) treballà com a administrativa a l'empresa Adrià Butà. A partir de 1975 esdevé professora de català per a la Cambra de Comerç i per a l'Associació de Veïns de Sarrià de Dalt. Des de 1986 i fins a la jubilació ha estat correctora i dinamitzadora de llengua catalana a l'Ajuntament de Banyoles.

Ha impartit un gran nombre de cursos de català per a adults, sovint específics per a personal sanitari o del sector de la banca, però destaca la seva dedicació a l'ensenyament del llenguatge administratiu, tant per mitjà de la Cambra de Comerç de Girona com per l'Escola d'Administració Pública de Girona o pels ajuntaments de les comarques gironines. En un altre vessant, també ha impartit cursos per a estrangers, cursos gratuïts per a les monges Clarisses de Viloví d'Onyar per tal d'afavorir-ne la normalització lingüística en les pregàries i el cant, i cursos per a presos organitzats per l'entitat Auxilia.

Carles Enric Ramon i Rius

Nascut al Vendrell (Baix Penedès), el 1932.

Prové d'una família d'artesans: el seu besavi ja era joier; el seu pare també en va ser un temps. Amb 14 anys, va rebre estudis al Liceu Francès i a l'Escola Massana. Va aprendre l'ofici de joier en diversos tallers de Barcelona i amb només 17 anys va muntar el seu primer taller, un petit local al Barri Gòtic de Barcelona en què hi treballaven cinc persones. El seu lema ha estat des de la seva joventut "treballar, treballar, treballar", i la seva opció no ha estat altra que dedicar-se en cos i ànima a la seva professió. És una persona que estima el seu ofici i que sempre ha vetllat per què es mantingui.

Amb 20 anys viatjà als Estats Units d'Amèrica, amb la intenció d'obrir-s'hi camí, però es veié obligat a tornar a Catalunya per circumstàncies familiars. Realitzà estudis de gemmologia a la Universitat de Barcelona i a Londres. També ha estudiat idiomes, i parla amb fluïdesa les llengües anglesa, francesa i alemanya. L'any 1956 va registrar la marca R a Suïssa, i el 1961 la firma registra el punxó 17 B del Gremi de Joiers de Barcelona, un clar reconeixement a la dedicació de tants anys.

Treballador infatigable, amb el seu esforç aconseguí de posar en marxa una empresa familiar que fins a l'inici dels anys Seixanta es dedicava exclusivament a la creació de peces per a un grup d'amistats. L'empresa va anar-se consolidant, posant els fonaments d'allò que ja començava a ser una firma reconeguda en el mercat. Entre 1968 i 1969 el negoci va començar la seva expansió internacional amb l'exportació de peces a Alemanya, Aràbia, Estats Units, Mèxic i Puerto Rico. Aquesta nova dimensió situa la firma catalana en una posició privilegiada que li atorga força prestigi, ja que en aquells moments hi havia ben poques firmes catalanes i espanyoles capacitades per obrir un forat en el mercat internacional.

Entrada la dècada dels Setanta, per adaptar-se als nous temps i als canvis socioeconòmics, l'empresa comença a expandir el seu mercat i a crear peces per a un públic més ampli, sense abandonar, però, l'alta joieria.

Després d'haver passat per moments difícils i d'haver aconseguit tornar a aixecar l'empresa, ara mateix la continuïtat del negoci familiar està assegurada amb la participació dels seus fills. Actualment, als tallers de producció de la firma Ramon Hermanos hi treballen unes 30 persones. La casa compta amb més de 300 clients a l'Estat o a l'estranger, i a la botiga de Barcelona hi exhibeixen les seves joies de disseny i fabricació propis. La vida d'en Carles E. Ramon i Rius es pot resumir en la seva dedicació, seriositat i professionalitat, en la seva passió pel treball ben fet i, per sobre de tot, per la seva capacitat de lluita.

Joan Baptista Renart Cava

Nascut a Balaguer (Noguera), l'any 1936.

Joan B. Renart ha tingut una destacada trajectòria professional i empresarial. Entre altres càrrecs, ha estat president de l'Acadèmia de Productivitat i Organització, de la Jove Cambra de Barcelona i de la Federació de Joves Cambres espanyoles.

Dedicat al sector de l'alimentació, és conseller delegat del Grup Vichy Catalán i de diverses marques d'aigua mineral que hi són vinculades. També és conseller vicepresident del Grup FIATC i conseller de l'ESMA (Escola Superior de Màrqueting i Administració), d'edicions 62 i de PGA, Golf de Catalunya.

També vinculat al sector gastronòmic, presideix la Fundació Viure el Mediterrani (Alimentació, Cultura i Societat), i és soci de mèrit de l'Associació d'Amics de l'Aigua i president de l'Associació de Cuiners i Rebosters de Catalunya.

Autor de diversos llibres i articles, ha impulsat l'edició d'obres dedicades a la promoció de les aigües minerals. Dedicat també a la docència, és membre numerari investigador de la Molt Il·lustre Acadèmia de Ciències, Tecnologia i Formació Professional i membre del Consell Mundial per a la Formació Professional.

Antoni Renom i Poch

Nascut a Cerdanyola del Vallès (Vallès Occidental), el 1921.

El seu pare era un pagès amb terres, però a l'Antoni Renom no li atreia gaire la idea de continuar l'activitat agrícola i li agradava el món del transport. Durant uns anys va haver de compaginar els estudis secundaris amb les tasques pròpies del camp. Amb 23 anys va demanar un préstec als seu pare de 50.000 PTA de l'època per poder-se dedicar al transport de mercaderies per carretera. Eren les dècades dels Quaranta i Cinquanta, en plena postguerra, que feien molt dures les condicions de treball.

L'any 1957 va iniciar la línia Cerdanyola-Barcelona gràcies a un permís provisional del Ministeri d'Obres Públiques i dos xassissos de camions reconvertits en autocars. Al cap de dos anys va obrir el Servei Cerdanyola-Sant Cugat del Vallès. La veritable expansió de l'empresa Sarbus, però, va arribar els anys Seixanta.

El 1985, les societats Autotransports Martí de Sabadell i l'Empresa Renom van decidir d'unir esforços i van fundar Martí & Renom, tot i que van mantenir com a marca el nom de Sarbus. A partir d'aleshores va començar la trajectòria del Grup Sarbus: van comprar les empreses Gómez, Casas i Sarfa; es van presentar a l'adjudicació de TCC (Tombus, Aerobus, Portbus, Tibibus...); i van guanyar la privatització dels Autobusos de Lleida.

Avui el Grup Sarbus pot considerar-se la primera empresa de transport de viatgers de Catalunya, integrada per Martí & Renom, La Vallesana, Empresa Casas, Sarfa, Autobusos de Lleida, Autobusos Egarencs, Transports Ciutat Comtal i Autobusos d'Horta. El Grup Sarbus constitueix avui un exemple de bona gestió empresarial, moderna i amb visió de futur.

Antoni Renom ha estat un dels principals artífexs d'aquesta consolidació. Del no res ha pogut crear una empresa familiar que també ha sabut ampliar i enfortir amb aliances comercials i amb fusions, arribant a constituir un grup líder en el sector i una de les xarxes de transport més sòlides de la xarxa catalana.

Francesc Riera i Bas

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1933.

Francesc Riera és enginyer industrial des de l'any 1960. A banda de les classes particulars que impartia mentre realitzava la carrera, el seu primer treball va obtenir-lo a l'Oficina Tècnica de projectes de noves instal·lacions de la Seda de Barcelona. Entre 1962 i 1963 exercí com a enginyer principal a la Companyia d'Organització RASA. Després, i durant cinc anys, esdevingué director tècnic de l'empresa de galvanització Industrias LARO, ocupant-se de la racionalització i l'organització tècnica i també de la modernització d'instal·lacions i processos. A partir de l'any 1968 inicià el projecte, la creació i la posada en marxa de l'empresa Recubrimientos y Tratamientos, SA (RETSA).

El 1970 amplia l'activitat amb la creació d'una empresa subsidiària de revestiments plàstics per sinterització (PVC, niló). Quatre anys més tard, fou responsable del projecte i la fundació d'UNIZINC, SA, una empresa dedicada específicament a la galvanització en calent de peces d'acer al carbó, que va arribar a emprar en el seu moment el forn més gran d'Espanya. El 1996 n'accedí a la presidència. També a partir de 1970 inicià la seva col·laboració a temps parcial en la gerència de l'empresa familiar Riera Nadeu, dedicada a la fabricació de béns d'equipament per a la indústria química i farmacèutica. Durant les dècades dels Setanta i Vuitanta simultaniejà aquesta gerència amb la seva incorporació a l'Escola d'Enginyers Industrials de Barcelona, com a professor auxiliar de Dibuix Tècnic i Projectes. A la vegada, amplia la seva formació amb estudis de Seguretat en el Treball amb la Mútua Metal·lúrgica.

El 1980 s'incorporà plenament a l'empresa Riera Nadeu, coincidint amb el canvi generacional al capdavant del negoci i iniciant-ne l'etapa de consolidació i expansió: a les activitats de centrifugació i supercentrifugació van sumar-s'hi els turboassecadors instantanis, l'experimentació de nous materials (alta alúmina, zirconi, carbur de silici, etc.) i nous projectes per a aplicacions en la indústria ceràmica. El 1995 n'accedí a la presidència. D'aleshores ençà, els avenços de Riera Nadeu han estat notoris, amb la construcció de noves instal·lacions, la Creació del Centre de Qualitat, la creació d'Energia Fluida Aplicada, SL, dedicada a les aplicacions i l'experimentació dels equipaments de Riera Nadeu per a tercers, la fundació d'una filial francesa i l'expansió comercial a Europa, Amèrica i Àsia.

D'altra banda, l'any 2002, contribuï al projecte i la construcció de la nova factoria d'Unizinc, la més moderna de l'Estat amb solució d'entorn net.

Josep Maria Rubió i Perramon

Nascut a Cervià de les Garrigues (Garrigues), el 1935.

Josep Maria Rubió inicià el seu primer contacte amb el món de l'administració local quan tenia 14 anys, com a auxiliar administratiu de l'ajuntament del seu poble natal, una activitat que exercí durant deu anys (1949-59).

L'any 1955 obtingué el peritatge mercantil per l'Escola d'Alts Estudis Mercantils de Barcelona. El 1981 es llicencià també en dret per la Universitat Nacional d'Educació a Distància (UNED).

Josep Maria Rubió ha esmerçat bona part de la seva trajectòria professional com a secretari d'Administració Local, entre d'altres a la ciutat de Tàrraga. Cal destacar-ne els 21 anys dedicats als consistoris de les comarques dels dos Pallars, en 17 municipis, entre els quals, a l'ajuntament de la Pobla de Segur. Actualment, i des de 1987 ençà, és el cap del Servei Territorial de l'Administració Local de la Delegació Territorial de la Generalitat a Lleida. Voluntàriament, ha perllongat la seva permanència en el servei actiu.

Entre d'altres activitats destacades, ha estat coordinador, organitzador i ponent de diversos cursos, conferències i seminaris en l'àmbit del món local. En aquest sentit, cal assenyalar 15 cursos impartits a Lleida per a personal de l'administració local entre els anys 1988 i 1996, sobre matèries com ara l'organització territorial de Catalunya, l'accés a subescales laborals específiques, l'urbanisme, la comptabilitat, l'arxivística, obres i serveis i procediment administratiu.

La seva trajectòria, a la vegada llarga i fecunda, li ha merescut el reconeixement no només del món local sinó també col·legial i ciutadà.

Montserrat Rutllant Bañeres

Nascuda a Barcelona (Barcelonès), el 1937.

Filla de mestres, s'educà en un ambient propici a l'ensenyament i el coneixement de la realitat social. Ben aviat pren consciència de les situacions de marginalitat que pateixen moltes famílies. El 1960 es llicencià en medicina i cirurgia per la Universitat de Barcelona, i s'especialitzà en Anàlisis Clíniques i Bacteriologia. També fou becària de l'Institut d'Higiene de Barcelona.

Treballà al Departament de Bacteriologia del professor Foz a l'Hospital Clínic de Barcelona i al Departament d'Investigació de l'Hospital d'Infecciosos. Entre els anys 1961 i 1964 treballà al laboratori de la Casa Provincial de la Maternitat de Barcelona. Entre 1962 i 1980 exercí la medicina privada.

Des de l'inici de la seva trajectòria laboral impartí, amb el seu marit, pediatre, diverses conferències sobre les mares soles, la maternitat en situacions socials greus i l'infant sense família o en situacions de marginació. La doctora Rutllant ha dedicat sempre el seu esforç al servei social en el marc de la Fundació Pro Vida de Catalunya, oferint suport a les mares que el necessiten per tirar endavant l'embaràs i criar el fill amb la màxima dignitat possible.

El 1977 s'integra en el primer moviment Pro Vida d'Espanya. Des d'aleshores es dedica a nivell professional a la tasca d'acollida i atenció de mares amb greus problemàtiques socials, familiars o econòmiques. El 1979 fou escollida membre de la Junta de l'Associació Pro Respecte a la Vida Humana. L'any següent fou nomenada metge col·laborador del centre de la vida Residència Maternal Santa Eulàlia de Barcelona, i des de 1982 forma part del Patronat de la Fundació que dirigeix aquest centre. Des de 1987 exerceix la direcció de la Fundació Pro Vida de Catalunya. Ha col·laborat en diversos projectes d'interès social iniciats per tota mena d'institucions. També ha participat en diversos simposis, taules rodones i jornades.

A banda de l'acollida a les mares gestants i amb nadons, la doctora Rutllant imparteix i coordina un seguit de cursos sobre temes relacionats amb la cultura de la vida adreçats als joves. Des de 1979, també dirigeix cursos sobre mètodes naturals de regulació de la fertilitat humana per a professionals de la salut, cursos de preparació de monitors i cursos per a parelles que cerquin una regulació natural de la seva fertilitat.

El 1990 fou escollida presidenta de l'Associació Espanyola de Professors de Planificació Familiar Natural. Des de 2000 n'ocupa la Presidència d'Honor. És professora col·laboradora docent de la Universitat Internacional de Catalunya i imparteix sessions de Bioètica per a professionals de la salut.

Jordi Sabaté i Maideu

Nascut a la Selva del Camp (Baix Camp), el 1932.

De família humil, els seus pares eren masovers. Després de la guerra, van anar a viure a l'ermita de Paret Delgada de la Selva del Camp, des d'on la família hi explotava una finca en règim de parceria. Des dels 9 anys, durant el dia compartia les tasques de pastor d'ovelles amb la seva germana, i de nit estudiava i anava a repàs. Després exercí com a ajudant de minador per fer pous oberts i en la neteja de mines, i va treballar de pagès a l'explotació familiar. Els seus estudis secundaris no van ser sinó la trajectòria laboral, la visió empresarial i l'experiència pròpia, perquè als pobles, a l'època, hi havia ben poques oportunitats d'assolir cap estudi superior, majorment quan en Jordi Sabaté va viure la infantesa i la joventut sempre fora dels nuclis urbans.

Va iniciar una petita explotació avícola, que van anar ampliant fins que van incorporar dues incubadores de polls, amb una producció de 100.000 ous, que distribuïen directament arreu de Catalunya, i també a força províncies de l'Estat, de manera que es responsabilitzaven de tot el procés econòmic, la producció, la comercialització i la distribució. Més endavant, en Jordi Sabaté va adquirir una granja avícola i porcina a Montroig del Camp, amb 3.000 gallines reproductores d'ous per incubar, 45.000 pollastres, 150 berres reproductores i 800 porcs d'engreix.

A partir de 1972 va canviar de negoci: va arrendar les finques de Riudoms i Montroig i va comprar-ne una altra d'avellaners a la Selva del Camp. Ha aconseguit ampliar la producció inicial de 20.000 kg d'avellanes a 70.000, després d'arrencar i replantar gairebé tota la finca, i havent-la també mecanitzat i fertirrigalitzat en condicions adequades. D'altra banda, pensant en l'expansió futura dels regadius gota a gota, l'any 1987 va muntar a Riudoms una fàbrica de tuberries de polietilè de baixa densitat, que amb els anys va arribar a produir 40 metres de tuberia per minut i a comptar amb 40 treballadors.

Soci des de sempre de Coselva, en fou escollit vicepresident el 1987 i president dos anys després, un càrrec que ha exercit fins avui. Sota la seva presidència Coselva ha iniciat tot un procés industrial de la fruita seca i de l'oliva; es va emprendre el procés d'esclofolament i tots els següents necessaris per obtenir l'avellana en gra, repelada, torrada, en pasta, en granet i en farina. També es va emprendre la comercialització amb la marca Coselva, als mercats estatal i internacional. D'altra banda, el seu oli va aconseguir el Premi al Millor Oli d'oliva verge extra de l'Estat.

Maria Dolors Sagalés i Murtra

Nascuda a Vilassar de Mar (Maresme), el 1938.

Acabada la Guerra Civil, la seva família va traslladar-se a Barcelona. Ultra l'ensenyament primari, va seguir estudis de cultura general, comerç i llengua francesa. També tingué la sort de poder familiaritzar-se amb la lectura de la llengua catalana, ja que a casa hi va trobar molts llibres en aquest idioma.

Va iniciar la seva trajectòria laboral treballant a l'empresa familiar, una comercial de representacions estrangeres de matèries primeres químiques. Va compaginar aquesta activitat amb l'assistència a cursos de llengua i història de Catalunya i de llengua i cultura franceses a l'Institut Francès de Barcelona. Obtingué el títol d'ensenyament del català al CIC.

Col·laboradora assídua de diverses tasques de voluntariat, aquesta experiència li féu avinent la necessitat d'incrementar la seva formació, i es matriculà a l'Escola d'Assistents Socials de l'ICESB. Més endavant aprovà l'accés a la universitat per a majors de 25 anys i va poder convalidar oficialment aquests estudis.

Per poder compaginar la família i la feina, va treballar esporàdicament com a assistent social formant part d'un equip de professionals coordinat per la Fundació Jaume Bofill, per realitzar un treball d'investigació sobre institucions, entitats i centres socials a la ciutat de Barcelona.

Des de Càritas, participa en el desenvolupament d'un programa orientat a determinats grups de població marginada, coordinant un seguit d'activitats mitjançant una nova experiència de cooperatives de treball.

L'any 1978, va entrar a treballar al Departament d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat Provisional. Coincidint amb el 25è aniversari dels seus serveis a l'administració catalana, s'ha jubilat recentment enguany.

També cal esmentar la seva col·laboració amb el Centre d'Estudis Francesc Eiximenis dins l'àmbit del Congrés de Cultura Catalana.

Rosalia Segarra i Oorbitg

Nascuda a Talladell (Tàrrrega, Urgell), el 1917.

Òrfena de pares des de l'edat de 4 anys, va ser afillada per la senyora Dolors Bover, la qual, vídua, regentava un negoci de venda i arranament de bicicletes a la Plaça del Carme. La senyora Bover va donar-li estudis primaris i a la vegada, des dels 6 anys, li va anant ensenyant l'ofici. A finals dels anys Vint, van traslladar la botiga a l'emplaçament actual.

En morir la senyora Bover, el 1939, la Rosalia Segarra va restar sola al capdavant de la tenda, atenent a l'ensem les reparacions i la venda. Tres anys més tard, va contreure matrimoni amb un mecànic d'automòbils, amb el qual va continuar el negoci familiar de bicicletes i va ampliar-lo amb la compra-venda i reparació de motocicletes. La botiga va prendre el nom comercial de Casa Rosalia, que va actuar com a representant de les primeres marques del mercat d'aquell temps.

La Rosalia Segarra ha continuat treballant en el negoci fins el dia d'avui. Es pot dir, per tant, que n'ha estat al capdavant gairebé durant 80 anys. Tota una garantia de mèrit del treball.

Josep Serra Macias

Nascut a Olot (Garrotxa), el 1934.

Vingué al món en el si d'una família amb clares inquietuds empresarials. A Olot, l'avi i el pare d'en Josep Serra hi havien establert, l'any 1921, una empresa de reparació de maquinària i serralleria. Interessat des de ben petit a continuar el negoci familiar, és un amatent testimoni de l'ampliació de les activitats de l'empresa, de la incautació de la maquinària que van patir amb la Guerra Civil, de la lluita per recuperar-la, de les primeres passes que dóna el negoci cap al sector dels ascensors, etc. En Josep Serra és aleshores un infant que aprèn de la dedicació, del tarannà i de la manera de fer de l'avi i del pare.

Ple de ganes de progressar, estudià enginyeria industrial a Terrassa. El 1954, acabats els estudis, s'incorporà a l'empresa Ascensors Serra. Aviat es presentà la necessitat d'ampliació dels locals. Coincidint amb el trasllat, s'endinsaren més seriosament en el món dels ascensors, sense deixar d'atendre els serveis de manteniment i reparació de maquinària. Aquest va ser l'inici dels muntacàrregues de les indústries càrnies.

Finalment van passar a especialitzar-se en els ascensors. Avui, i malgrat que compten amb clients d'arreu d'Espanya, limiten els seus serveis fonamentalment a un radi màxim de 100 km, ja que la filosofia de l'empresa és oferir un servei de manteniment i reparació efectiu i ràpid, durant les 24 hores del dia i els 365 dies de l'any. Amb aquesta qualitat de servei mantenen avui uns 4.000 ascensors instal·lats.

En aquests anys, si bé els procediments no han variat, l'ús de la tecnologia punta ha portat la hidràulica, l'electrònica i la informàtica. Amb la incorporació de la quarta generació, la nova saba i les iniciatives estan assegurades. A l'empresa, però, no s'oblidaran els objectius de seguretat, millora del servei i efectivitat que en Josep Serra hi ha impulsat.

Cal destacar igualment la seva notable dedicació al foment de l'associacionisme en el seu àmbit sectorial, per tal de fomentar la seva modernització i adaptació als nous temps. Entre d'altres, actualment és president de la Unió d'Empresaris Metal·lúrgics de la Garrotxa; secretari del Comitè Executiu de la FOEG; vocal de Foment del Treball Nacional; membre del ple de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Girona. També és vicepresident de Creu Roja des de 1999 (en fou president entre 1987 i 1995). Tant a nivell intern de l'empresa, en la seva relació amb els treballadors, com per que fa a la seva actuació pública, ha destacat sempre pel seu caràcter conciliador i dialogant.

Maurici de Sivatte i Algueró

Nascut a Barcelona (Barcelonès), el 1934.

En Maurici de Sivatte ha treballat a l'Estació Enològica de Reus des de 1960 fins el 1980, moment en què va ser traspassada a la Generalitat de Catalunya, i des d'aleshores fins a la seva jubilació, l'any 1999.

El 1956 va ingressar al Col·legi Oficial de Perits Agrícoles i Enginyers Agrícoles i n'ocupà, amb una dedicació constant i desinteressada i amb una eficàcia i un zel sense límits, diversos càrrecs: president de la Demarcació de Tarragona, vocal de la Junta del Col·legi de Catalunya i secretari, una responsabilitat que ocupa des de 1990 fins avui.

L'any 1974, en crear-se la Mútua Nacional d'Enginyers Tècnics Col·legiats de Previsió Social (MUNITEC), es féu càrrec de la Secretaria Executiva, també desinteressadament, i n'esdevingué el veritable puntal operatiu. D'aleshores ençà ha estat la inqüestionable columna vertebral d'aquesta mútua, de primer en l'etapa de creació i disseny de la seva infraestructura funcional, i més endavant conduint-ne l'administració fins als més alts nivells de solvència i garanties de cobertura.

MUNITEC li va concedir la Medalla d'Or amb placa de l'entitat. Amb motiu del 25è aniversari de la mútua, va rebre també l'ensenyà d'or i brillants. L'any 1993, fou guardonat amb l'Encomienda de número de la Orden del Mérito Agrario.

En Maurici de Sivatte ha exercit durant tots aquests anys les múltiples responsabilitats esmentades sense cap altra compensació que la satisfacció pel treball ben fet. La seva dedicació i constància són veritables referències per a qualsevol persona que hagi tingut l'honor de compartir amb ell les tasques quotidianes, bé siguin mutualistes o col·legiats. Comptar amb la seva amistat constitueix per tots un privilegi i un orgull.

Josep Solé Farran

Nascut a Juneda (Garrigues), el 1932.

Fill de pagesos, va cursar els estudis primaris dedicant unes hores setmanals al tradicional “repàs de nit” per aportar la seva petita ajuda al seu pare. Començà la seva trajectòria professional amb 14 anys, al costat del pare, conreant el blat de les seves terres, la principal font d’ingressos familiars. Exercí la pagesia durant uns anys, fins que va adonar-se que ansiava iniciar una nova etapa laboral.

A la meitat dels anys Seixanta, en Josep Solé opta per dedicar-se també a la ramaderia amb la cria de pollastres. Davant dels bons resultats, el 1969, amb les seves germanes i els cunyats, funden la societat Les Forques. En Josep Solé va començar la construcció d’una granja amb dues naus, equipades amb la tecnologia més moderna del moment.

El 1973, a títol personal, inicia l’avicultura de guatlles, que a les seves mans ha constituït una realitat productiva de ressò internacional. El 1978 fundà, amb tres socis Codornices Urgel, SA (CUSA), empresa de producció de guatlles que integrava diverses granges. Progressivament van anar augmentant les granges de cria d’aquesta au, i calgué fundar una nova societat capaç de sacrificar i emprendre la distribució i la venda directament. D’aquesta manera, el 1980 nasqué l’escorxador Urgel Ganadera, SA (URGASA).

El 1985 funda l’empresa familiar SAT 5749 Codornices Urgel de cria de guatlles cinètiques per a la repoblació de vedats de caça. L’activitat cobreix el cicle complet (de reproducció, incubació, cria, engreixament i comercialització).

Arran del gran increment de la demanda i de la introducció de la nova línia de producció de perdus i picantons de carn que introdueixen, l’any 2001 funden AEROPIC, SA, i adquireixen un escorxador de guatlles. El mateix any neix Transjuneda, la filial de transports que també ofereix serveis a tercers. Actualment, les empreses de la família Solé compten amb més de 200 treballadors i se situen entre les principals empreses productores de guatlles vives i sacrificades d’Europa.

En Josep Solé fou president de la Cooperativa del Campo de Juneda entre els anys 1970 i 1972. Actualment és membre de la Junta de la Federació Avícola Catalana. Entre d’altres activitats destacades, els anys Setanta fou soci i cofundador de l’empresa COPIMSA, una cooperativa de confecció de Juneda que oferia feina a les noies del poble que no en trobaven, i que encara és en funcionament. També ha estat soci cofundador de l’Associació Pro Minusvàlids de Juneda APROMI, guardonada amb la Placa President Macià al mèrit del treball el 2001.

Tomàs Solé Tudela

Nascut a Vilanova de Bellpuig (Pla d'Urgell), el 1918.

Estudià comerç i comptabilitat fins als 14 anys a Lleida, i a partir d'aleshores va continuar la seva formació comptable de manera autodidacta. El 1933, va entrar a formar part de la plantilla de personal de la Caixa de Pensions, i va desenvolupar-hi diverses tasques a agències de Balaguer, les Borges Blanques i Lleida. En esclatar la Guerra Civil va abandonar aquesta feina. Patí empresonament entre els anys 1940 i 1943 a les presons de Sant Elies i de Montjuïc. Un cop en llibertat, va incorporar-se a l'empresa Melgar de transports i carbons (1944-51); de primer va treballar en la descàrrega de camions i després en la comptabilitat de la secció de carbons.

A la dècada dels Cinquanta va haver de compaginar diverses activitats. Durant el dia treballava a la Fàbrica de Llanes, en la qual hi portava la comptabilitat però també l'arranjament dels telers, una activitat que va aprendre de manera autodidacta. De nit, complementava el jornal portant la comptabilitat de Calçats Maurel. El 1960 li ofereixen traslladar-se a una empresa sòcia, i entra a formar part d'Agustina, del sector de la pell. Gràcies a l'ensenyança d'un catedràtic d'universitat, hi aplica el nou sistema de comptabilitat de doble sistema decimal.

Entre 1963 i 1969 treballa als equips de comptabilitat i de personal de Guimerà, SA. Després, i durant nou anys torna al sector de la pell de la mà d'Agustina, SA a l'empresa Casadesport de Santa Coloma de Gramenet, en qualitat de comptable i de cap de recursos humans. Durant més d'un any, hi fa de representant a la zona d'Andalusia, on aconsegueix de recuperar-hi el mercat. En aquesta època i durant tres anys, esdevé delegat del Sindicat de la Pell de Catalunya a Madrid.

El 1979 es jubila, amb 61 anys. El 1981 entra a formar part de l'equip d'intervenció de l'empresa RAID de frigorífics i cambres comercials i industrials, com a supervisor i assessor de les tasques de comptabilitat. Gran aficionat a la pesca, des de fa més de 20 anys és el màxim responsable de la secció de pesca de l'Associació de Personal de La Caixa. El 1986 es constitueix la Federació Catalana de Pesca, de la qual n'és nomenat secretari general, un càrrec que exerceix encara actualment. Per la seva dedicació al món de l'esport, tant pel que fa a la pesca com al futbol en la seva joventut, fou distingit com a Forjador de l'Esport per la Generalitat de Catalunya. També ha format part de diverses entitats culturals i recreatives, i d'associacions de veïns.

Roser Soliguer i Valls

Nascuda a Barcelona (Barcelonès), el 1922.

Roser Soliguer va ser alumna de la Mútua Escolar Blanquerna. És llicenciada en ciències físiques per la Universitat de Barcelona. També és pedagoga i seguidora del sistema Montessori.

Roser Soliguer ha mantingut una molt destacada trajectòria en el món de l'ensenyament. El 1953 fundà l'Escola Santa Anna i n'esdevingué la directora. Bo i demostrant una gran voluntat pedagògica i humanística, va seguir una línia de catalanitat i d'humanisme cristià inspirada en la nostra millor tradició pedagògica, i va saber afrontar amb energia les dificultats d'ordre polític i econòmic que comportava una empresa d'aquest tipus en aquells moments.

Ja en els anys de la democràcia, la seva qualitat personal va marcar la continuïtat i el desenvolupament de l'Escola Santa Anna, la qual ha contribuït, des de la constància i la qualitat, a l'educació d'una munió de nois i noies, avui dones i homes que destaquen en l'exercici de la vida professional.

Roser Soliguer va jubilar-se l'any 1999.

Per tota aquesta trajectòria la Generalitat de Catalunya li va concedir la Creu de Sant Jordi l'any 1997. També li ha estat concedida la Medalla de la Ciutat de Barcelona.

Carles Sumarroca Coixet

Nascut a Llimiana (Pallars Jussà), el 1933.

Tret del parèntesi de la Guerra Civil, en què la família s'hagué d'exiliar temporalment, la seva infància transcorregué al mas familiar de Llimiana, un petit poble de la Conca de Tremp. Cada dia es desplaçava tres quarts d'hora a peu fins a l'escola i tornava per ajudar els pares en les tasques del camp.

Tal i com reconeix, si és cert que l'home és ell mateix i la seva circumstància, cal tenir en compte que en aquella època no hi havia mitjans de comunicació i que més endavant, quan la ràdio va entrar a moltes cases, tots els mitjans eren controlats pel govern franquista. Aquesta és la circumstància en què va viure la major part de la seva joventut.

Després d'estudiar el batxillerat a Tremp, l'any 1952 es traslladà a Barcelona per compaginar la carrera de peritatge elèctric amb feines de delineant, la qual cosa li permetia pagar-se els estudis i la manutenció. A la casa on vivia a pensió, va poder llegir per primera vegada llibres escrits en català, i va començar a prendre consciència de la història i la cultura de Catalunya. Uns quants anys més endavant va rebre també formació especialitzada de gestió d'empreses a l'IESE de Barcelona.

Empresari polifacètic, la seva trajectòria professional s'ha caracteritzat per la creació progressiva de noves empreses en diversos sectors: EMTE, d'instal·lacions elèctriques (1961); TEYCO, de promoció immobiliària i construcció (1962); i General Lab, d'anàlisis clíniques (1992), entre d'altres.

A partir dels anys Vuitanta, retornà als seus orígens vinculats a la pagesia i creà diverses iniciatives vinculades amb l'agricultura, com ara Bodegues Sumarroca (1982) i Agromillora Catalana (1985).

Cal assenyalar, per tant, que en Carles Sumarroca ha participat en la fundació d'empreses que avui facturen en conjunt més de 500 M€ i en les quals hi treballen més de 4.000 persones.

Fou president de l'editora del Correo Catalán. També fou president de PIMEC entre els anys 1973 i 1977. Actualment presideix la Fundació Agrícola Catalana.

Compromès políticament amb el catalanisme i amb la lluita antifranquista, és un dels membres fundadors de Convergència Democràtica de Catalunya.

Quan recorda la seva trajectòria vital, en Carles Sumarroca constata que, com sempre a la vida, ni totes les il·lusions ni totes les esperances que havia posat en el futur pel qual ha treballat durant tants d'anys no s'han acomplert. Això sí, manté com el primer dia el seu esperit de lluita i la seva capacitat emprenedora.

Josep de Calassanç Torrella i Cascante

Nascut a Olesa de Montserrat (Baix Llobregat), el 1932.

Durant la infància, i gràcies a una excel·lent cal·ligrafia, va realitzar els estudis primaris mentre ajudava els seus germans grans en diverses tasques d'oficina. És enginyer d'Indústries Tèxtils per l'Escola Especial d'Enginyers de Terrassa. Més endavant obtingué els títols d'enginyer industrial i de doctor.

Compaginà els seus estudis superiors amb l'activitat laboral a una empresa tèxtil de Sabadell i a una constructora d'Olesa. L'oportunitat de conèixer en Pere Duran Farell li deixà una forta empremta, avivà la seva vocació en el camp de la construcció i va fer-li entendre la importància de l'esperit autodidacte, que va acompanyar-lo en el seu treball a partir d'aleshores.

Josep de Calassanç Torrella ha treballat ininterrompudament des de 1957 ençà en dues facetes complementàries en el món de la construcció, la docència i els projectes i la direcció de noves plantes industrials: la docència l'ha practicada en l'àmbit universitari, consecutivament a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Industrials de Terrassa i a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Industrials de Barcelona, de la qual n'és catedràtic des de 1977. Ha complert, per tant, 46 anys d'activitat acadèmica ininterrompuda; pel que fa a projectes i direcció de plantes industrials, el mateix any 1957 fou fundador d'una enginyeria especialitzada en projectes i menagement de construccions de noves plantes industrials, Enginyeria Torrella, SA, de la qual n'és el director. Ha estat també fundador i director d'Enginyers Consultors INTOR, SL, des de 1991. Amb aquestes dues empreses ha realitzat més de 1.500 projectes a Catalunya, a la resta de l'Estat, a Irlanda, Marroc, Mèxic, Tuníssia, etc.

Entre d'altres activitats que ha exercit, ha estat membre de la Comissió d'Urbanisme i Serveis Comunitaris de Barcelona. Entre 1966 i 1973 va ser enginyer municipal de Sant Cugat del Vallès. També ha estat fundador i conseller d'INGEST, entitat promoguda pel Banc Industrial de Catalunya. Així mateix, és membre de diverses associacions i entitats corporatives.

Josep de Calassanç Torrella és autor d'un extens nombre de publicacions i de conferències especialitzades, i ha participat com a ponent en diverses jornades, simposis i congressos relacionats amb la construcció industrial.

Joaquim Viver i Manresa

Nascut a Tarragona (Tarragonès), el 1931.

Joaquim Viver va cursar estudis de batxillerat i de professorat mercantil fins l'any 1954. Posteriorment va succeir el seu pare en els afers diaris de la pastisseria. Entre els anys 1956 i 1959 va continuar el seu aprenentatge a Tolosa de Llenguadoc i a París.

Joaquim Viver es considera un creador, ja que és autor de moltes noves elaboracions, i s'ha distingit com a renovador i actualitzador de molts productes de pastisseria local i d'àmbit nacional. L'any 1989, obtingué la carta de Mestre Artesà Pastisser atorgada per la Generalitat de Catalunya.

Fundador del Gremi Provincial d'Artesans Pastissers de Tarragona, durant 15 anys n'ha ocupat consecutivament els càrrecs de secretari i de president, i actualment n'és el president d'Honor. També ha estat vicepresident de la Federació Espanyola de Pastisseria. Entre les distincions de què ha estat objecte, cal esmentar la Medalla al Mèrit, categoria d'Or, de la Confederació Espanyola d'Empresaris de Pastisseria, Confiteria i Gelat (1997) i el Premi del Comerç que va concedir-li la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Tarragona l'any 2000.

Placa

PRESIDENT MACIÀ

2003

Associació Pro Minusvàlids de Solsona i comarca (AMISOL)

Fundada a Solsona (Solsonès), el 1976.

L'associació és una entitat amb personalitat jurídica pròpia i independent, sense finalitat lucrativa, i oberta a tothom. Va néixer amb l'objectiu de pal·liar les necessitats que hi havia de serveis d'atenció pedagògica i social a les persones que pateixen discapacitat al Solsonès. És l'única entitat d'aquestes característiques a la comarca i en el seu radi.

L'any 1984 van posar en funcionament un taller ocupacional. El 1987 van obrir la primera residència, i dos anys després van canviar de nom i van traslladar-se a un nou pis. El 1991, aprofitant els recursos forestals de la zona, van inaugurar un centre especial de treball, dedicat a l'activitat serradora. Actualment el centre proporciona feina a 26 persones i manté com a activitats complementàries els embalatges de fusta i manipulacions diverses.

L'any 1999, AMISOL va inaugurar la llar residència actual, en un solar cedit per l'Ajuntament de Solsona. El 2000, l'associació va ser declarada d'utilitat pública. AMISOL ofereix també activitats d'esplai, orientades a l'educació en el lleure, excursions, colònies i altres serveis complementaris com ara els de menjador i transport.

Cafés el Magnífico, SL

Fundada a Barcelona (Barcelonès), el 1919.

La història d'aquest establiment comença quan en Salvador Sans Comes es va establir al barri de la Ribera i hi va obrir un “comerç de colonials” on hi torrava cafè. El seu fill, en Salvador Sans i Domínguez va anar aprenent l'ofici i més endavant, el 1954, va reprendre el negoci del cafè com a detallista.

L'any 1962 l'empresa es va decantar per l'activitat majorista i els seus propietaris patenten la marca Cafés el Magnífico. Aviat aconseguixen fer arribar el seu cafè arreu de Catalunya.

Durant la segona meitat de la dècada dels Vuitanta s'incorpora al negoci la tercera generació de la família. Ràpidament esdevenen pioners en els anomenats cafès d'especialitat: el 1986 van obrir una botiga d'aquest tipus al carrer Argenteria, mantenint els seus vincles inicials amb el barri de la Ribera.

Gràcies a aquesta política de qualitat, Cafés el Magnífico serveix el seu producte a un gran nombre de restaurants de la gamma alta, i ha rebut el reconeixement de diverses publicacions especialitzades. Avui la marca Cafés el Magnífico s'exporta arreu de Catalunya l'Estat i d'Europa, una fita que només ha estat possible amb l'esforç de tots els que formen part de l'empresa.

Cal Cinto de la Remei

Fundada al Prat de Llobregat (Baix Llobregat), el 1898.

En el sector de la xarcuteria-cansaladeria, Cal Cinto de la Remei és un dels millors exemples de continuïtat en un comerç plenament artesà i de tradició familiar. Aquest èxit ha estat possible gràcies a la iniciativa i l'esperit de lluita de quatre generacions de la família Ribas. En Cinto, l'avi de l'actual propietari, es casà amb una filla del Prat, la Remei, i fundà la botiga, aleshores anomenada La Joya Catalana, al carrer de Ferran Puig. Ell va ensenyar a la seva descendència que calia detectar les necessitats de l'entorn i emprendre canvis segons anés avançant la societat.

El negoci familiar va continuar amb la segona generació, marcada pels entrebancs de la Guerra Civil. Malgrat les repressions, el seu propòsit es mantingué ferm, i es van emprendre força millores: es va comprar una màquina elèctrica de trinxar carn, un procés que manualment requeria dues persones i es feia esgotador, i també una cambra frigorífica, que aviat es va quedar petita. En aquells temps van ampliar el nombre de treballadors i van acabar fent tres matances del porc per setmana. El comerç va rebre definitivament, aleshores, el nom amb què l'havien batejat popularment els pratencs, Cal Cinto de la Remei.

L'Ignasi Ribas representa avui la tercera generació al capdavant del negoci. Després de molts anys de treball, veient els canvis que es formulaven a Europa en el ram, van realitzar una transformació del negoci amb una ampliació, barrejant la novetat amb la tradició, i ampliant la formació a Europa i al país per aprendre a portar a la pràctica noves tècniques.

El 1987 la família va inaugurar un apartat que amb el temps s'ha anat incrementant i en el qual han esdevingut pioners: l'oferta d'una gran varietat de menjars o plats precuinats totalment casolans, que elaboren ells mateixos, el receptari dels quals han anat ampliant a través de cursos de cuina, afegint-hi també una oferta de reposteria d'alta qualitat. El 1989, Cal Cinto de la Remei va celebrar el centenari. Tres anys després, Ignasi Ribas rebé la Carta de Mestre Artesà. També han rebut el Premi a la Botiga Centenària instaurat per la Generalitat de Catalunya.

Cal Cinto de la Remei té, des de fa temps, assegurada la incorporació al negoci de la quarta generació de la família, que continua fidel a les seves màximes, com ara: "el botiguer ha d'intentar que el client sigui un amic"; "un comerç s'ha de basar en la teoria de la revolució permanent"; "el secret de la fidelització de la clientela rau en l'especialització i la qualitat".

Castellblanch, SA

Fundada a Sant Sadurní d'Anoia (Alt Penedès), el 1908.

A la zona de Sant Sadurní d'Anoia és on es produeixen la majoria dels vins de cava de Catalunya, per les característiques especials que li confereix el seu paisatge. Justament és en aquesta població on, a l'inici del segle XX, en Jeroni Parera i Figueras hi funda les caves per a la criança i l'elaboració dels vins escumosos.

Els primers anys van ser dedicats meticulosament a l'experimentació i l'observació, per tal de dominar els secrets de l'elaboració del producte i depurar-ne els detalls. Una vegada començada la producció, els vins es fan conèixer primerament al mercat regional i més endavant a l'estatal, fins que s'obren les portes al mercat internacional. Segons les dades de què es disposa sobre aquesta etapa inicial de l'empresa, que va allargar-se fins als anys Trenta, cal pensar que es tractava d'una indústria familiar que comptava amb prou feines amb tres treballadors, mantenint un procés d'elaboració artesà i que assolí un volum de vendes de l'ordre de les 100.000 ampolles anuals.

El 1941, el fill del fundador, Antoni Parera, pren les regnes de l'empresa i la manté fins entrats els anys Setanta. El 1974, Castellblanch és adquirida pel grup d'empreses Rumasa. Deu anys després, el Grup Freixenet compra Castellblanch que esdevé a partir d'aleshores una empresa unipersonal. Una política comercial extensa i sanejadora, aplicada a nivell estatal i internacional, han permès que Castellblanch hagi obtingut un lloc privilegiat dins del mercat de vi escumós. Ara mateix esdevé una de les firmes més prestigiades per la qualitat, la varietat i la criança depurada dels seus famosos caves. Destaquen també per la prioritat que atorguen a la política de foment de la seguretat i la salut laborals.

Cooperativa Agrícola Sant Isidre del Perelló

Fundada al Perelló (Baix Ebre), el 1957.

Inicialment, la cooperativa es va fundar amb la intenció d'emmagatzemar el vi que produïen els seus associats. El primer any, per tant, en el seu emplaçament actual tot just s'hi van construir uns trulls a l'aire lliure. L'any 1960 es van fabricar els primers magatzems i es van començar a configurar les seves infraestructures, amb un molí d'oli, les oficines i, més endavant, uns magatzems de garrofes i ametlles i encara uns altres per al subministrament als socis d'adobs i productes fitosanitaris. Els objectius principals de la cooperativa eren assegurar el proveïment de matèries primeres, equipaments, mitjans de producció i serveis necessaris a tots els associats; millorar el procés de producció agrària mitjançant l'aplicació o l'ús col·lectiu d'algunes tècniques; prestar un seguit de serveis necessaris; i finalment, fomentar activitats encaminades a la promoció i a la millora de la població agrària i del nucli rural.

L'entitat va anar augmentant el nombre de socis fins assolir-ne uns 600, una xifra que va portar a la creació d'una cooperativa de consum associada. Els anys Vuitanta, la mala gestió no només d'aquesta cooperativa de consum sinó també de la secció de crèdit i la seva coincidència amb alguns incobrats importants van portar pràcticament la cooperativa a la dissolució. La constitució d'un préstec hipotecari va permetre la continuïtat de l'entitat. A partir d'aleshores i durant la dècada dels Noranta la cooperativa ha entrat en una nova etapa de modernització que li permet pràcticament l'autofinanciació. L'any 2002 es va instal·lar un molí nou capaç de moldre més de 100.000 kg diaris. Enguany s'està adequant l'entrada d'olives amb una capacitat de 25.000 kg per hora, s'estan ampliant les oficines i s'inaugura una agrobotiga. Actualment, els 280 associats a la Cooperativa Agrícola Sant Isidre del Perelló estan sumant més que mai els seus esforços, motivats per la qualitat de l'oli verge extra que es produeix.

Enguany també es realitzen cursos de formació adreçats als socis i als seus familiars, a través de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya i de l'Escola de Capacitació Agrària d'Ampostà. També es participa en diverses fires d'àmbit comarcal en les quals ha obtingut un bon nombre de guardons. Coincidint amb les Festes de Sant Antoni del Perelló, la Cooperativa celebra la Jornada de l'Oli Novell, en el marc de la qual es realitza el tast de l'oli nou de la companya i es festeja l'acabament de la collita.

Embotits Salgot, SA

Fundada a Aiguafreda (Vallès Oriental), el 1928.

Embotits Salgot va ser fundada pel mestre cansalader Antonio Salgot, que la va deixar al seu fill, Pere Salgot, en un moment en què el volum de la producció anual girava al voltant de les 70 tones.

Des d'aleshores i de manera continuada, l'objectiu que l'empresa ha perseguit ha estat la seva consolidació en el segment de mercat dels productes de qualitat. En conseqüència, el 1986 es va prendre la decisió de participar en la constitució d'una societat de cria de bestiar porcí, que compta actualment amb cinc granges pròpies. Més endavant, es va crear una comercial per vendre i distribuir directament embotits genuïnament catalans arreu del país.

Aquesta fixació per la qualitat permet manifestar amb orgull als 80 treballadors dels centres d'Aiguafreda i Balenyà que Embotits Salgot elabora veritables “delicatessen” del porc. Garantida la participació de la tercera generació de la família, l'empresa participa intensament en moltes fires i ha aconseguit els certificats ISO 9002 i IGP Llonganissa de Vic i la marca Q de Qualitat que atorga la Generalitat.

Enguany, Embotits Salgot celebra el seu 75è aniversari amb l'edició d'un llibre commemoratiu. Paral·lelament, s'està realitzant un seguit de canvis en la imatge corporativa i una campanya de comunicació als mitjans.

Giró Clofent, SL

Fundada a Valls (Alt Camp), el 1956.

El primer projecte d'aquesta empresa va consistir en la creació d'un taller on fonamentalment s'hi fabricaven cintes elàstiques d'aplicació en la confecció, colls i trinxes de peces de vestir i productes de cotilleria. Aviat es van traslladar i van ocupar una nau de 300m².

Amb el temps es van obrir altres mercats per a la cinta elàstica, com ara l'ús en ortopèdia, genolleres i turmelleres, etc., i va caldre una nova ampliació, passant a ocupar 2.500m² de superfície.

L'ampliació successiva de l'aplicació del material en usos industrials esdevingué inapel·lable i va marcar l'evolució de l'empresa: elàstics per a l'aplicació a les tapisseries dels cotxes amb acabats ignífugs, cintes per a recobriments de protecció dels cables de comunicacions, etc. El 1977 es va fer necessari un nou trasllat de les instal·lacions cap al polígon industrial que Giró Clofent ocupa avui. Enguany l'empresa ocupa una superfície de 10.000m².

La gestió de l'empresa és completament familiar, i actualment se n'ocupa el successor del fundador. Malgrat que el mercat més important és a l'Estat, Giró Clofent també manté una presència a l'exterior. Des de 1979 han estat exportant els seus productes a diversos països, com ara Alemanya, Argèlia, Cuba, França, Holanda, Marroc i Portugal.

SCCA L'Olivera Ltd.

Fundada a Vallbona de les Monges (Urgell), el 1974.

A mitjans dels anys Setanta, un grup de persones inicien un projecte cristià de vida en comú i hi acullen, també, un seguit de persones amb disminució psíquica, des de la filosofia que “tothom arriba fins allà on arriba”.

Després d'uns anys d'activitat, la comunitat cristiana decideix dissoldre's com a tal i iniciar una nova experiència. D'aquesta manera, es constitueixen com una cooperativa de la qual en comparteixen la categoria de sòcies les persones que pateixen alguna disminució i les que no, i es compren algunes terres per dedicar-les al conreu de raïm. Aviat es constitueix un Centre Especial de Treball, que compta amb set usuaris dedicats a les tasques del camp. Més endavant, l'any 1989, s'inaugura la bodega de l'Olivera i es comença l'elaboració de diversos vins.

A banda del Centre Especial de Treball, actualment l'Olivera ofereix també un servei de llar residència i un altre de teràpia ocupacional.

Societat Cooperativa d'Instal·lacions Assistencials Sanitàries (SCIAS)

Fundada a Barcelona (Barcelonès), el 1974.

La creació de SCIAS es produí com a fruit de la voluntat d'un grup d'empresaris d'exercir la seva legítima condició de protagonistes de l'atenció sanitària. El seu propòsit era aconseguir, conjuntament amb els professionals de la salut, una medicina social o col·lectiva satisfactòria, encarregant-se de la construcció i gestió d'hospitals i d'altres instal·lacions assistencials.

Durant aquests anys, la cooperativa ha creat 850 nous llocs de treball estables. Majoritàriament, els seus treballadors han adoptat la condició de socis de treball, un fet que ha contribuït a la seva implicació en la seva gestió i millora, tant a nivell empresarial com social. La vessant social és potenciada des del mateix Consell Rector per mitjà de l'Àrea de Participació, fomentant el compromís dels socis a través de diverses activitats de caràcter lúdic i cultural.

El 1978 la cooperativa assumí el repte de comprar un edifici en fase de construcció. El 1984 inicià les obres de condicionament i remodelació per adaptar-lo a les necessitats de futur. El 1989 s'inaugurà l'Hospital de Barcelona, amb una superfície de 44.000m² distribuïts en 17 plantes i tres soterranis, que disposa de 360 llits. Entre els equipaments sanitaris que ofereix, cal esmentar la zona quirúrgica, dotada amb 10 quiròfans preparats per a intervencions de cirurgia major i cirurgia ambulatoria; un servei d'urgències amb 14 boxes d'atenció immediata; una unitat de medicina intensiva, un servei de neonatologia, un laboratori clínic, un banc de sang, i un servei d'esterilització. Així mateix, disposen de serveis propis de gestió, compres, neteja, alimentació, manteniment i bugaderia.

Paral·lelament a la inauguració de l'Hospital, SCIAS va poder presentar el Servei d'Urgències Domiciliàries, pensat per proporcionar assistència mèdica en cas de patologies no greus en el domicili del malalt. Era una innovació que evitava desplaçaments innecessaris i garantia un temps de resposta curt. En aquests anys de funcionament s'han realitzat aproximadament uns 250.000 ingressos, 26.000 parts, 167.000 intervencions quirúrgiques, 502.000 atencions per urgències i més de 805.000 visites a domicili.

SCIAS és avui la segona cooperativa de consum de Catalunya. La seva massa social, distribuïda per les comarques de la demarcació de Barcelona, està formada actualment per uns 169.000 socis, d'una mitjana d'edat de 44'92 anys. També ha estat capdavantera pel que fa a la informació sobre prevenció sanitària i recomanació de les pautes de conducta més adequades.

TECSALSA

Fundada a Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat), el 1977.

Cap a la fi de la dècada dels Setanta, una trentena de famílies treballadores de Cornellà va associar-se per afrontar conjuntament la seva problemàtica: Els seus fills adolescents amb disminució psíquica no profunda, en acabar l'etapa escolar, no tenien cap perspectiva d'integració social o laboral en el seu entorn.

El 1978 es va constituir el Patronato Municipal de Promoción y Asistencia al Subnormal de Cornellà (PMPSAC). En aquests anys, no sempre s'aconseguia destriar bé l'enfocament dels familiars, sovint immediatista i paternalista, amb l'objectiu final dels usuaris disminuïts, que era l'assumpció de la independència familiar. A poc a poc es va anar reforçant el vessant professional i legal de l'associació, i el seu caràcter cívic i públic.

L'any 1985 es dissol el PMPSAC i es constitueix TECSALSA, com una empresa sense afany de lucre que té com a objectiu final la contractació laboral d'aquestes persones amb capacitat productiva. L'any següent l'empresa fou cooptada gairebé plenament pel ple de l'Ajuntament de Cornellà.

D'aleshores ençà, TECSALSA manté el Centre Especial de Treball de Can Cors, del qual se'n beneficien persones amb disminució que gaudeixen de més de 16 anys de continuïtat laboral; el Centre Especial de Treball de Jardineria; un Centre Ocupacional que compta amb 75 usuaris adults amb disminució psíquica igual o superior al 65%; i un servei complementari d'ajustament personal i social per als treballadors.

TECSALSA va acabar el curs 2000-2001 amb 103 contractes de treball per a persones amb disminució psíquica, 75 contractes d'assistència terapèutica ocupacional, amb estabilitat de recursos i amb un nivell de solvència i de competitivitat força engrescadors, fruit de la feina de tots els treballadors disminuïts i del personal de suport.

El 1995 l'empresa fou guardonada amb el premi Primer de Maig a la millor iniciativa social de Catalunya per la Fundació Rafael Campalans i la Fundació Composades.

Verge de la Cinta, SCCL

Fundada a Tortosa (Baix Ebre), el 1977.

La societat es va constituir gràcies a l'impuls de la pedagoga Mercè Pla, que va aconseguir que un grup de familiars de persones amb disminució psíquica prenguessin un rol actiu per comptes de la tradicional acceptació passiva de la realitat. De bon començament ja es van proposar d'enfocar el projecte a la millora de la qualitat de vida de les persones amb disminució psíquica, prenent com a objectius treballar per la seva integració social i laboral i també oferir suport a les seves famílies. El primer local, molt humil, va estar ubicat al barri tortosí de Remolins. Ja des de l'inici, el centre va destacar com un exemple de treball en equip, format per persones molt vocacionals.

L'entitat ha estat capdavantera, sobretot a les Terres de l'Ebre, en les tasques d'educació i promoció sociolaboral dels disminuïts psíquics. La societat ha experimentat un creixement constant, gràcies a l'esforç conjunt dels pares i dels professionals i al suport de les institucions.

Avui manté unes modernes instal·lacions al Polígon del Campredó i uns 65 professionals, entre psicòlegs, pedagogs, mestres i monitors que cobreixen diverses àrees: el centre especial de treball, el centre ocupacional, els centres escolar i d'atenció precoç, el gabinet d'atenció mèdica i psicopedagògica, el servei de tutela, etc. Uns 20 treballadors més s'ocupen d'altres àrees, com ara el servei de menjador o els transports. Des del centre especial de treball de la mateixa entitat també es compta amb la col·laboració en les tasques de jardineria, cuina, etc., de 16 treballadors disminuïts.

Actualment l'entitat atén unes 110 persones al centre ocupacional i 65 al centre escolar. A banda, cada any prop de 250 passen pel servei ambulatori d'atenció precoç. Gràcies a la tasca realitzada durant 25 anys, centenars de persones disminuïdes han trobat el marc idoni per a la seva promoció personal, i les seves famílies han trobat el suport que necessitaven. Gràcies també a la seva aportació, el conjunt de la societat de les Terres de l'Ebre ha anat canviant la seva percepció de les persones que pateixen una disminució psíquica.

Vins i Licors Grau

Fundada a Palafrugell (Baix Empordà), el 1977.

L'empresa ha perviscut al pas dels anys gràcies a les virtuts dels seus cofundadors: d'una banda, la voluntat per treballar i la bona visió comercial; i de l'altra, la cura dels petits detalls i el perfeccionisme.

En la trajectòria de Vins i Licors Grau cal destacar l'adquisició, a la fi dels anys Vuitanta, d'un establiment a Figueres per tal de millorar la cobertura del servei a la comarca de l'Alt Empordà. Actualment són líders en la distribució de vins i licors a les comarques gironines, des de Portbou fins a la zona de Calella de la Costa.

Recentment, i coincidint amb la incorporació al negoci de la segona generació, l'empresa ha inaugurat unes noves instal·lacions a la mateixa població, amb una superfície de 12.000 m² distribuïts en: un magatzem central, un altre d'annex, amb la temperatura i la humitat controlades per a la conservació correcta dels vins que guarda; una planta de gerència i administració; i l'àrea de venda al detall, que ha esdevingut una de les enoteques més importants d'Europa. Amb aquesta nova seu, Vins i Licors Grau reafirma el seu liderat en el sector.

RELACIÓ DE PERSONES
I ENTITATS
GUARDONADES AMB
LA MEDALLA I LA PLACA
PRESIDENT MACIÀ

Relació de persones guardonades amb la Medalla President Macià fins l'any 2003

Cognoms, Nom	Any de la concessió	Cognoms, Nom	Any de la concessió
Abad i Ros, Agustí	1994	Artells i Pijoán, Agustí	1996
Abenoza i Villas, Lluís	1996	Artiga i Esplugues, Cèlia	1988
Acarín i Sala, Pere	1991	Artigas i Ojeda, Josep	1991
Agenjo i Cecília, Cèsar	1995	Artigues i Lapeyre, Joan	1989
Aguadé i Sordé, Jaume	1992	Bachs i Pujol, Jordi	1994
Aguiló i Nolla, Joaquim	1990	Badal i Aicard, Enric	2001
Agusi i Casals, Montserrat	1998	Badia i Prat, Jaume	1997
Agut i Garcia, Joaquim	1991	Badia i Tobella, Joaquim	1996
Ainaud de Lasarte, Josep Maria	2001	Badia i Torras, Lluís	1986
Albà i Romeu, Antonio	2002	Bagán Catalán, Rogelio	1998
Alsina i Bagué, Josep	1994	Bàlius Juli, Ramon	2001
Álvarez i Torras, Joan	1994	Ballesteros Pardo, Clotilde	1998
Álvarez i Vila, Sebastià	1990	Balsells Jofre, Pere J.	2002
Alzamora i Carbonell, Pere	1997	Barba Vergés, Rafaela	2003
Amigó i Rius, Concepció	1999	Barbarà i Ferrer, Esteve	1997
Anadón i Pintó, Ramón	1996	Barceló i Corominas, Antoni	1988
Andreu i Casas, Eduard	1992	Bardem i Faust, Conxita	1997
Andreu i Garriga, Joan	1996	Barella i Miró, Albert	1995
Andreu i Sancho, Vicenç	1998	Baró Sans, Montserrat	2002
Andrevi i Pujol, Francesc	1985	Barrueco i Gancedo, Isaac	1989
Aragó i Mitjans, Ignasi	1993	Basagañas i Burniol, Aurora	1996
Ardèvol i Ribera, M. Carme	1986	Baselga Monte, Manuel	2002
Argerich i Boixader, Montserrat	2002	Batlle i Delós, Josep	1988
Arimany i Ridaura, Josep Maria	1997	Batlle i Encesa, Carles	1989
Aristu Iriarte, Gma. Bonifacio	1990	Baucells i Pujol, Joan	1997
Armengol i Gall, Josep	1993	Belvis i Liñana, Jeremies	1986
Aromir i Quiñones, Josep Maria	1993	Benavent i Figueras, Teresa Maria	1997
Arqué i Gironès, Isabel	1991	Benito i Cardús, Núria	1996
Artal i Piquer, Clotilde	1994	Bernis i Vilagut, Josep	2000

Cognoms, Nom Any de la concessió

Bernaus i Español, Santiago	1992
Bertran i Carrera, Francisco	1984
Bertran i Sumoy, Josep	2001
Biadiu i Cuadrench, Ramon	1982
Blanch i Déu, Joan	1986
Bobé i Mallat, Eduard	1998
Bofill i Julve, Joan Manel	1999
Bofill i Ribas, Josep	1997
Bohigas i Vidal, Lluís	2002
Boix Camps, Teresa	2003
Boldú i Tillo, Pere	1990
Bonet i Presegué, Jaume	1992
Bonnin i Valls, Ignasi	1993
Boris i Codina, Francina	1991
Borràs i Cros, Anton	1986
Botet i Sangra, Josep	1985
Bou i Riera, Francesc d'Assís	1991
Bravo i González, Manuel	1984
Bregante Castellà, José María	2003
Brufau i Estrada, Magí	1995
Brugulat i Riera, Josep	1989
Brull i Martines, Josep Maria	1991
Bueso i Abella, Josepa	1997
Buyreu i Marí, Josep	1989
Caballer i Mesequer, Maria Cinta	1995
Cabedo i Puy, Daniel	2002
Cabré i Puig, Salvador	1988
Cabré i Rabadà, Carmelo M.	1993
Cabús i Llop, Víctor	1988
Cadarso i Vilumbrals, Antonio	1993
Cadena i Senallé, Flora	1997
Calafell i Pijoan, Angel	1985
Calvet i Senallé, Josep	1996
Callís i Cabré, Enric	1991
Callís i Prat, Miquel	1988
Calvo i Cervantes, Francesc	1992

Cognoms, Nom Any de la concessió

Cameo i Andrés, Marià	1988
Camp i Sanz, Maria dels Àngels	1993
Camps i Bellonch, Marcel	1991
Camps i Rabadà, Jaume	1999
Canadell i Barbi, Pilar	2002
Canals i Tolosa, M. Antònia	1988
Candales i Villadoniga, Gerardo	2002
Cano de la Cruz, Martín	1999
Cano i Garrido, Josep	1996
Cànovas i Delclòs, Vicens	1998
Cànovas i Lapuente, Alfons	1986
Cantano i Palma, Antoni	1994
Cantarell i Cornet, Francesc	1986
Cantarell i Cornet, Lluís	1993
Cantó i Pifarré, Josep	1988
Canyelles i Torrent, Ramon	1992
Cañiguer i Colls, Joan de Déu	1992
Capdevila Valls, Roser	2002
Capeta i Aulet, Josep	1983
Carbó i Casañas, Pere	1989
Carbonell i Albero, Joan	1995
Carbonell i Fita, Pere	1994
Cardona i Parés, Joan	1998
Carmona i Obredor, Marta	1988
Carné i Casanovas, Francesc	1990
Carol i Foix, Agustí	1989
Carrasco i Castro, José M.	1992
Cartoixa i Roig, Francesc	1989
Carulla i Ventura, Montserrat	1999
Casabona i Bel, Aureli	1998
Casademont i Perafità, Jaume	1998
Casamada i Faus, Ramon	1998
Casals i Noguera, Joan N.	1994
Casañas Cladellas, Anicet	1998
Casas i Estrada, Francesc	1996
Casas Godessart, Carme	2001

Cognoms, Nom Any de la concessió

Castaño i Colomer, Josep†	1997
Castells i Benosa, Roman	2001
Castells i Camins, Marcel	1988
Castellví i Amigó, Francesc	1995
Caula i Quintanas, Emili	2001
Cendra i Ortolà, Maria Assumpta	1995
Cera i Súria, Josep Maria	1997
Cerqueda i Gispert, Enric	2002
Cevenini Stanzani, Enrico	1993
Chacón Jiménez, Antonio	2001
Chimenos i Segarra, Virgili	2001
Cirujeda Ramo, José	1996
Clapers i Soler, Joan	1991
Claramunt i Traveset, Josep	1993
Claret i Corominas, Isidre	1995
Claveria i Terrado, Joan	1989
Closa i Coscollola, Ramona	1996
Colomer i Ametller, Josep†	1990
Coll i Padrós, Ramona	1994
Coma i Julià, Concepció	1998
Coma i Llorens, Josep	1999
Comalada i Negre, Àngel	1994
Comalrena de Sobregrau, Rafael	1995
Comas i Franquesa, Emili	1989
Comas i Urpí, Josep Maria	1984
Comes Lliberia, Agustí	2003
Compta i Artigas, Ramon	1990
Compte Guinovart, Joan M.	2002
Condins i Julian, Joan	1996
Condom i Gratacós, Dolors	1991
Coquard i Sala, Santiago†	2001
Cordón i Surroca, Francesc	1992
Corominas i Salvador, Maria Lluïsa	1998
Cornellàs Parés, Assumpció	2002
Corominas Vila, Joan	2002
Correa i Ruiz, Frederic de	2001

Cognoms, Nom Any de la concessió

Cortada Argilés, Jordi	2002
Cortés i Pubill, Francesc	1995
Cortina i Juanmartí, Anna	1998
Cortines i Jaumot, Andreu	1988
Costafreda i Montoliu, Andreu	1995
Cots i Moner, Jordi	1989
Cubero Vicente, Francisca	2003
Cucurella i Xicola, Josep Ma.	1982
Cugat i Piera, Jordi	1991
Curell i Suñol, Marcel·lí	1998
Cutillas i Tomas, Josep	1993
Delom i Llovera, Isidre	1991
Deulofeu i Hortal, Joan	1992
Deulofeu i Hortal, Miquel	1996
Díaz Galera, Josefa	2001
Díaz-Prieto Cassola, Lorenzo	2001
Dilmé i Gelada, Esteve	1990
Domec Novales, Antoni	2003
Domènech i Mas, Josep	1983
Domènech i Torné, Josep	1996
Domènech i Verges, Joan	1989
Domínguez de la Fuente, Justo	1993
Duran i Porres, Enric	2000
Duce i Ripollès, Felicitat	1985
Duran i Segura, Antoni	1997
Duró i Esterri, Josep Emili	1988
Escrivà Català, Joaquim	2003
Espiau i Seoane, Fernando	1989
Espinàs i Percero-Enríquez, Joaquim	1997
Espriu i Castelló, Josep	1988
Esteve i Albert, Vicenç	1994
Estrany i Gari, Maria	2003
Estrella Romero, Francisco	2002
Fabregat Fabregat, Antoni	2003
Farran i Greoles, Ramon	2000
Farràs i Muntó, Elvira	1992

Cognoms, Nom Any de la concessió

Farré i Companys, Josep M.	1999
Farré i Iglesias	2001
Farré i Joli, Josep Maria	2000
Farré Safont, Ramon	2000
Farré i Solé, Jaume	2000
Farrés i Ramon, Albert	1988
Faus i Mompарт, Esteve M.	1995
Federico i Julià, Josep	1983
Feixas i Capdevila, Maria del Tura	1993
Feixas Gabarró, Joan	2000
Fernández i Bordonado, Pau	1988
Ferrándiz i Torrents, Pere	1999
Ferré i Calderón, Magdalena	2002
Ferrer Muruzábal, Cruz Maria	2000
Ferrer i Peñarroya, Josep	1997
Ferret i Carbonell, Joan	1998
Ferret i Roca, Josep	1996
Figuerola i Lafuente, Ferran	1985
Figuerola i Mustera, Albert	1984
Flor i Amigó, Francesc	1998
Folch i Camarasa, Lluís†	1988
Folcrà i Folcrà, Antoni	1991
Folguera i Bosch, Miquel	1992
Font i Boladeras, Josep Maria	2000
Font i Marí-Martí, Jaume	1998
Fontova i Guerris, Núria	1995
Forga i Tolsà, Celestí	1999
Fort i Fèlix, Miquel	1999
Framis i Bach, Lluís M.	1995
Francés i Deulofeu, Enric	2000
Francolí i Pérez, Ma. Cinta	1994
Freixes i Flix, Josep	1994
Fusté i Carré, Isidre	2000
Galí i Barba, Joan Baptista	1994
Galí i Herrera, Jordi	1988
Galitó i Cava, Ramon	2000

Cognoms, Nom Any de la concessió

Gallardo Morales, Francisco	2002
Gambau i Guillen, Josep	1998
Garcia i Espuny, Ramon	1999
Garcia i Gómez, Agustí	1984
Garcia i González, Pere	1999
Garcia i Núñez, Andreu	1995
Garcia i Obiols, Gabriel	1988
Gargallo i Lázaro, Miguel	1993
Garriga i Corominas, Maria	2003
Garrofé i Morrerres, Roser	2000
Gascón Fernández, Llorenç	1999
Gaspart i Bonet, Joan	1986
Gavarró i Castelltort, Ròmul	2002
Gázquez i Fàbregas, Lluís	1993
Gelonch i Rubio, Roc	1994
Gelpí i Vintró, Núria	1998
Geronès i Clotas, Josep	1998
Gil i Garcia, Josep	2003
Gilabert i Bel, Josep	1999
Giménez i Borja, Francesc	1992
Giner i Cañizares, Joan	1994
Ginés i Pous, Josep Maria	2000
González i Nicolau, Albert	1982
Gorría Bergachorena, Fermín	2003
Granés i Deulofeu, Joan	1994
Grau i Aresté, Amadeu	2003
Grau i Augé, Marina	1991
Grau i Beató, Teodor	1984
Graus i Queralt, Lluís	1997
Grño i Garriga, Elisenda	1989
Guàrdia i Bonet, Salvador	1986
Guasch i Izaguirre, Ramon	1991
Guitart i Pont, Antoni	1994
Guitart i Sabaté, Pere	1999
Guix i Padrós, Josep	1988
Hoyrup, Niels	1999

Cognoms, Nom Any de la concessió

Izquierdo Moretones, Josep Maria	2003
Jardí i Altés, Maria Dolors	1996
Jiménez Rubia, Antoni	2000
Jové i Domingo, Casimiro	1999
Jordà i Martí, Joaquim	1992
Jordà i Puig, Antoni	1988
Jordan Casaseca, José	2001
Jou i Perarnau, Josep Maria	1991
Juhera i Cals, Miquel	1994
Lasa i Vidaurreta, Félix	1992
Latorre i Ríos, Angel	1984
López i Ferrer, Josepa	1984
López i González, Lluís	1995
Llaudet i Ponsa, Enric†	2001
Llevaria i Aragonés, Lidia	1990
Llorens i Lorente, Pere	1984
Llorens i Martí, Josi	2000
Llorens i Reñaga, Josep	1995
Lloret i Rosiñol, Pere	1983
Llòria i Sáez, Josep	2002
Llort i Brull, Josep	1999
Llovera i Malla, Antoni	1992
Loperena i Abelló, Dolors	2000
Lluch i Prim, Emili	1986
Luque Gómez, José M.	1992
Magarolas i Orteu, Francesc	1988
Mallafré i Gimeno, Pere	1995
Manresa i Ingresa, Francesc	1984
Mañosas i Barrera, Enric	1992
Marca i Cañellas, David	1999
Marcé i Piera, Matilde	2002
March i Mora, Isidre	1992
Marco i Cortina, Misericòrdia	1988
Marés i Ibáñez, Pere	1992
Marmiña i Valls, Jordi	1990
Marsal i Mariné, Josep Ma.	1996

Cognoms, Nom Any de la concessió

Martí i Salís, Esperança	1996
Martí i Solé, Francesc	1996
Martín Hernández, Euniciano	1990
Martinell i Taxonera, Maria	1999
Martínez i García, Francisco	1993
Martínez i Pardo, Lluís	1993
Martínez Pedrero, Concepció	1999
Martínez Ribas, Baldomero	2001
Martínez i Serrano, Enric	1983
Martínez i Verdú, Assumpta	1985
Martori i Roig, Ramon	1995
Mas i Claverol, Antoni	1997
Mas i Solench, Josep M.	1994
Mascort i Marquès, Miquel	1989
Masó i Fabrega, Pau	1988
Masó i Ferragut, Felip	1993
Massallé i Guarné, Emili	1982
Massimón i Martínez, Aristides	1984
Massó i Martínez, Manuel	1992
Massuet i Grau, Vicenç	1988
Mata i Fuentes, Pere	1992
Mateu i Saugès, Elena	1993
Matías Guiu, Jorge	1997
Mayoral i García, Josep	2002
Meler i Urchaga, Manuel	1990
Mesegué i Pons, Francesc	1989
Mestre i Cardona, Jaume	1991
Mestre i Farré, Octavi	1988
Mestres i Prats, Francesc	1991
Mezquida i Gené, Lluís M.	1992
Milà i Sagnier, Alfons	2001
Milà i Sedó, Joan	1992
Minguella i Piñol, Josep Maria	1991
Ministral i Macià, Josep M.	1989
Miquel i Ballart, Amadeu	2003
Miquel i Ballart, Ramon	1993

Cognoms, Nom	Any de la concessió	Cognoms, Nom	Any de la concessió
Mirambell i Belloc, Enric	2001	Oller i Soler, Martí	1998
Miret Huc, Pau	2003	Olmo i Agorreta, Carmel V.	1997
Miró i Guiu, Assumpció	1986	Olmo Marote, Luis del	2003
Miró i Urpí, Magí	2000	Olmos Gracia, Bonifaci	2003
Molins i Caballé, Cèsar	1993	Oró i Florensa, Joan	2000
Molist i Codina, Joan	1999	Pagès i Morera, Francesc	1994
Moncadas i Noguera, Antoni	1986	Pagès i Pagès, Josep	1999
Monerris i Hernández, Antoni	1998	Palau i Francàs, Josep	1991
Monrabà i Coll, Josep Maria	1995	Pallarès i Bach, Jesús	1993
Mora i Soler, Joan	2000	Panadés i Aguadé, Antoni	1999
Morante Rivas, Juan	1992	Panadés Bonet, Josep	2002
Moré i Paretas, Alfons	1996	Panissello i Chavarria, Josep	1989
Morera i Garcia, Santiago	1993	Pardell i Mateu, Jordi	1996
Morera i Parés, Domènec	2002	Pardina i Gil, Pere	2003
Morte i Maria, Francesc	1989	Paredes i Hernández, Joan	1999
Muntané i Muixench, Miquel	2000	Parera i Canals, Bartolomé	2001
Muñoz i Molina, Rafael	1991	Pardo i Cruells, Josefina	1983
Mussons i Trullols, Salvador	1995	Pardo i Rustey, Pere	1991
Nadal i Company, Rafael	1995	Parejo i Farell, Carles	1997
Navarro i Navarro, Josep	1999	Parramona i Navarra, José	1984
Nel-lo Alsina, Marta	2003	Pascual i Busquets, Pompeu	1998
Nicolazzi i Rovira, Assumpció	1997	Pedret i Carceller, Vicenç	1997
Nieto i Nieto, Carme	1993	Pernau i Riu, Josep	2002
Noguer i Suñol, Josep	1983	Perpinyà i Pallejà, Bonaventura	1993
Noguera i Romeu, Francesc	1993	Pérez i Oliver, Faustino	2000
Novel i Martí, Virginia	1999	Pérez Sáiz, Irene	2000
Núñez i Escurza, Eduardo	1984	Permanyer i Bacardit, Jaume	2000
Núñez Jiménez, José	2002	Perramón i Font, Maurici	1994
Oliva Valls, Joaquim	2002	Perramom i Palmada, Joaquim	1997
Olivé i Sans, Manuel	1992	Peyra i Ameller, Assumpció	1994
Oliver i Martínez, Josep-Lluís	1999	Piniés i Ametlló, José Manuel	1993
Oliver i Pacheco, Anna	1995	Piña i Coma, Jesús	1984
Oliver-Rodés i Clapés, Benet	1991	Planas i Cabot, Maria	1997
Oliveras i Garcia, Josep	1989	Plans i Comadrán, Joan	1995
Oliveras i Pujolar, Florenci	1992	Plaza i Montero, Joaquim	1991
Oller i Barbany, Ma. Lluïsa	1994	Pomerol i Ferré, Pau	2001

Cognoms, Nom **Any de la concessió**

Pomés i Saurina, Marcel	1990
Ponce i Hilario, Isidre Josep	1996
Ponti i Grau, Ignasi	1992
Porqueras i Mestres, Francesc	1998
Porta i Vilalta, Alfons	2000
Portavella i Casanova, Manel	1992
Portavella i Cremades, Ramon	1998
Prandi i Farràs, Francesc	1994
Prats i Matas, Joan	1999
Prats i Mumbardó, Eduard	1994
Pruna i Esteve, Rosa Maria	1995
Puértolas i Palomé, Ramon	1993
Pugès i Cambra, Antoni	1995
Pueyo i Martí, Antoni	1991
Puig Planas, Mariano	2002
Puig i Recasens, Jordi	2003
Puig i Vilanova, Carles	1993
Puiggròs i Esteve, Ramon	1990
Puigoriol Valls, Ramón	2002
Pujol i Albert, Josep	1990
Pujol i Aulí, Josep	1995
Pujol i Pujol, Miquel	1997
Punti Sants, Teresa	2003
Puvill Giménez, Francisco	2001
Rabasa i Singla, Simeó	1986
Radresa i Albert, Josep	1983
Rafanell i Alberch, Josep	2001
Rambla i Castells, Miquel	1992
Ramon i Rius, Carles Enric	2003
Ramos i Gispert, Enriqueta	1996
Raventós i Espona, Montserrat	1995
Reimundi i Florensa, Josepa	1991
Renart Cava, Joan Baptista	2003
Renom i Poch, Antoni	2003
Ribot i de Balle, Joan Maria de	1998
Ribot i Puig, Joaquina	2002

Cognoms, Nom **Any de la concessió**

Riera i Bas, Francesc	2003
Riera i Canela, Teresa	1993
Riera i Cuberes, Francesc	1995
Riera i Puig, Margarida	1993
Río Pérez, Gerardo del	1996
Roca i Boncompte, Ramon	1997
Roca i Perich, Montserrat	1991
Roca i Sala, Ramon	1988
Roca i Torres, Jaume	2001
Rodríguez Cortés, Rafael	1996
Rodríguez Lázaro, Manuela	2001
Roig i Aixendrí, Agustí	1989
Roig i Güell, Joan	1996
Roma i Rovira, Jordi	1992
Roqueta i Roqueta, Ramon	1999
Ros i Gussinyer, Maria	1988
Ros i Puigpinós, Josep	1996
Rosell Laporta, Josep	2001
Rossell i Martínez, Josefina	2000
Roura i Carreras, Bonaventura	1999
Rovira i Ausàs, Pere	1984
Rovira i Jorba, Vicenç	1986
Rozas i Serrano, Angel	1989
Rubio Ortiz, Enrique	1996
Rubió i Perramon, Josep Maria	2003
Ruiz Campocosio, Maria Glòria	1997
Rutllant Bañeres, Montserrat	2003
Sabaté i Ferrús, Josep	2002
Sabaté i Maideu, Jordi	2003
Sabaté i Marín, Josep	1992
Sabater i Mекре, Francesc	1992
Sáez i Sáez, Avel·lí	1995
Sagalés i Murtra, Maria Dolors	2003
Sagalés i Torres, Ramon	1986
Saís i Ros, Jordi	1999
Sala i Bardella, Artur	1998

Cognoms, Nom Any de la concessió

Sala i Castillero, Màrius	1990
Sala Cortés, Esteve	2001
Sala i Roca, Lluís	1994
Salavedra i Casamitjana, Emili	1999
Salazar i Palau, August	1990
Salillas i Garcia, Josep Manuel	1991
San Gil Vallejo, Andrés	1994
Sánchez Simón, Daniel	2000
Sánchez i Vilanova, Llorenç	1998
Sanfeliu i Nogués, Frederic	1985
Sanou i Munné, Josep	1992
Sans i Marcet, Lluís	1986
Santiveri i Margarit, Santiago	2002
Santpere i Hernández, Mary	1989
Sardà i Palau, Octavi	2000
Segarra i Orobitg, Rosalia	2003
Segura i Pujol, Rosa	2002
Selga i Ubach, Simeó	1996
Sellarès i Pros, Fèlix	1994
Serdà i Prat, Bernat	1984
Serna Perdiguero, Teodora	1997
Serra i Castelló, Josep Maria	1995
Serra i Güell, Enric	2000
Serra Macias, Josep	2003
Serra i Roura, Maria	1988
Serradell i Pérez, Àngel	1997
Serratosa i Palet, Albert	2002
Servat i Mola, Mn. Enric	1989
Siguán i Soler, Miquel	1998
Silvestre Sánchez, Neus	2000
Simón i Borrell, Ricard	1998
Sitges i Creus, Antoni	1991
Sivatte i Algueró, Maurici de	2003
Solà i Montserrat, Roser	2000
Solà i Torner, Josep	1993
Solans i Serra, Josep	1994

Cognoms, Nom Any de la concessió

Solé i Cavallé, Josep Maria	1999
Solé i Estalella, Emília	1993
Solé Farran, Josep	2003
Solé Tudela, Tomàs	2003
Soler i Font, Eduard	1991
Soler i Nogués, Rafael	1992
Soliguer i Valls, Roser	2003
Sordé i Santiberi, Joan	1998
Soto i Belvis, Àngel	2000
Subias i Fages, Antoni	1994
Subias i Fages, Xavier	1994
Subirós i Pumarola, Eusebi	1996
Sugrañes Boix, Ana	2001
Sumarroca Coixet, Carles	2003
Suñé i Pàmols, Núria	1998
Tabah i Papo, Marcel	1983
Tauler i Canals, Roser	1995
Teixidó i Borràs, Artemi	1997
Terés i Llorens, Francesc	1999
Tió i Palahí, Josep	1986
Torné i Badia, Josep	2001
Torné Vidal, Concepció	1992
Torrella Cascante, Josep de Calassanç	2003
Torrent i Molleví, Mateu	2000
Torrent i Serra, Montserrat	2001
Torres i Graell, Maria del Carme	2000
Torres Roig, Mariano	1992
Tosquelles i Llauredó, Francesc	1994
Trabal i Tallada, Isabel de P.	1991
Trenchs i Pujal, Ramon	1992
Trenchs i Roig, Josep	2002
Tricas i Sanmartín, Rafael	1999
Triquell i Muntañola, Daniel	1991
Tristany Alsina, Francisco	2002
Trobo Remacha, José	1985
Tubert i Callís, Jaume	1986

Cognoms, Nom **Any de la concessió**

Turró i Corominas, Josep M.	1982
Ullier i Aguilà, Salvador	1998
Vallès Santoma, Jaume	2002
Vallespinos i Andrés, Albert	1985
Vallribera i Moliné, Pere	1984
Vaquer i Sadurní, Salvador	1993
Veciana i Aguadé, Josep	1988
Vélez Troya, Eugenio Julián	1998
Vendrell i Fonoll, Miquel	1991
Vendrell i Mulet, Samuel	1997
Ventosa i Palanca, Josep	2000
Ventura i Siqués, Francesc	1994
Verdú i Mateos, Josep	2001
Verdura i Tenas, Josep	1996
Viader i Moliné, Josep	1990
Vidal i Gironella, Joan	1991
Viladot i Perice, Antoni	1998
Viladrosa i Seix, Joan	1997
Vilagran i Roqui, Gumersind	1997
Vilarrassa i Masó, Maria	2001
Vilalta i Boix, Joan	1997
Vilamala i Vilà, Francesc Xavier	1999
Vilanova i Olives, Ramon	2000
Vilaró i Sandiumenge, Ramon	1991
Vilà i Monsó, Francesc	1985
Villamore i Vicente, Enric de	1999
Virgili i Perramon, Frederic	1988
Virolés i Aymerich, Narcís	1993
Viñas i Bona, Joan	1999
Viver i Manresa, Joaquim	2003
Vives i Mir, Mossèn Albert	1988
Xena i Casas, Martí	1991
Xicota i Cabré, Josep Maria†	2001
Xifra i Boada, Manuel	2000
Xuclà i Pascual, Jacint	2000
Xufré i Raguer, Martí	1988

Cognoms, Nom **Any de la concessió**

Ybars i Micheli, Magdalena	1999
Zalbidea Aguirrechu, José Luis	1997
Zaragoza i Raig, Telm	2002

Plaques President Macià

Concedides des de l'any 1982 a l'any 2003

Nom de l'entitat	Any de la concessió	Nom de l'entitat	Any de la concessió
AGROCAT, Agropecuària Catalana, SCCL	1998	Caixa de Crèdit del Col. d'Enginyers Industrials de Catalunya, SCCL	1992
AGRUPESCA	1995	Cal Cinto de la Remei	2003
Agrupacions Professionals Narcís Giralt	1995	Can Ensenya, SAL	1995
APRODISCA	2001	Castellblanch, SA	2003
APROMI	2001	Centre de Formació i Prevenció de Mataró	1996
Armstrong World Industries, SA (Palafrugell)	1988	Col·lectiu d'Iniciatives Juvenils contra l'Atur (CIJCA)	1997
Associació ASPRONIS	1998	Cooperativa ABACUS, SCCL	1993
Associació Alba d'Atenció al Disminuït	2000	Cooperativa Agrícola i Secció de Crèdit de Valls, SCCL	1989
Associació Catòlica Internacional de Serveis a la Joventut Femenina	1994	Cooperativa Agrícola Sant Isidre del Perelló	2003
Associació Comarcal Promoció Ajuda Minusvàlids (ACPAM)	1996	Cooperativa Agropecuària de Guissona, SCCL	1992
Associació de Pares d'Alumnes Subnormals d'Amposta (APASA)	2002	Cooperativa Industrial de Gèneres de Punt, SCCL	1990
Associació de Pares del Taller Ocupacional del Baix Camp	1998	Cooperativa Industrial de Promoció Obrera	1993
Associació Pro Minusvàlids de Solsona i comarca (AMISOL)	2003	Cooperativa Provincial Avícola i Ganadera (COPAGA, SC)	1986
Associació Protectora de Minusvàlids Psíquics de Lleida (ASPROS)	2002	Cooperativa d'Usuaris de la Neteja Pública Domiciliària	1996
Aubert, SA	2001	Coordinadora de Tallers per a Minusvàlids Psíquics de Catalunya	1991
Bàscules i Balances Magriñà, SA	1986	Cristalleries de Mataró, SCCL	1994
Cafés el Magnífico, SL	2003		

Nom de l'entitat	Any de la concessió	Nom de l'entitat	Any de la concessió
DSM Resins España, SA	1996	Industrial de Carrocerías, SC (INDUCAR)	1986
Electricitat Llorens, SA	1997	Indústries Ceràmiques Brancós, SA	1999
Embotits Salgot, SA	2003	J. Isern Patentes y Marcas, SL	1997
Encofrados Alsina	2001	Juvé, Gavara, Bech i Rovira Associats, SA	1997
Escola Fundació Indústries Gràfiques	1994	MAX-GRUP	1998
Escola Sant Gervasi, SCCL	1999	MEDESA	2001
Escola Universitària d'Infermeria Santa Madrona	1998	MRW	2002
Escoles Professionals dels Salesians de Catalunya	1998	Mútua Lleidatana	1988
Establiments Dalmau Oliveres, SA	1982	Nacional Motor, SA, Derbi	1988
La Fageda, SCCL	1997	Obra Tutelar Agrària	1990
Federació de Mutualitats de Previsió Social de Catalunya	1989	Òptica Sanabre	1999
Fruites Gimeno-Bach	1999	Pastisseria Santa Càndia	2002
Fundació Cultural Tèxtil Ràdium	1997	Pastisseries Mauri, SA	2000
Fundació EMI (Escola de Quadres d'Empresa)	1986	Prous Science, SA	2002
Fundació Engrunes	1994	SAS Prefabricados de Hormigón, SA	2000
Fundació Sant Francesc d'Assís	2002	SCCA L'Olivera, Ltd.	2003
Gali Internacional, SA	1989	Societat Cooperativa d'Instal·lacions Assistencials Sanitàries (SCIAS)	2003
Giró Clofent, SL	2003	TECSALSA	2003
Gorina, SA	1986	Verge de la Cinta, SCCL	2003
Gremi de Serrallers	2001	Vins i Licors Grau	2003
Grup Alzamora	2000	Vda. de W. Vila, SA	2000
Hijos de Pedro Ramon, SA	2001	Viveros Alcanar	2001
Icària Iniciatives Socials	2002	Volart Encajes y Tejidos, SA	1982
Icart, SA	1984	Zanini, SA	1994
Impremta i Editorial Altés, SA	1993		

L'acte de lliurament de les
MEDALLES I PLAQUES
PRESIDENT MACIÀ 2003
de la Generalitat de Catalunya
tingué lloc a Barcelona,
el dia 15 d'octubre de 2003,
al Saló Sant Jordi
del Palau de la Generalitat,
sota la presidència del
Molt Honorable Sr. Jordi Pujol

© Generalitat de Catalunya
Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme
Gabinet del Conseller
Barcelona, octubre de 2003

Tiratge: 900 exemplars
Disseny: Fons Gràfic
Impressió: Arts Gràfiques Orient
D.L.: B-xxxxxxx

Generalitat de Catalunya